

ODAKLANMA

Hikayeler

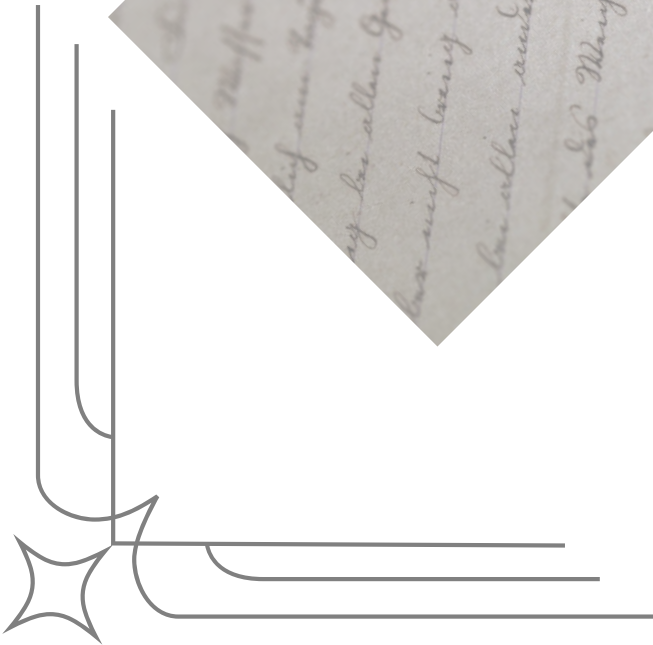
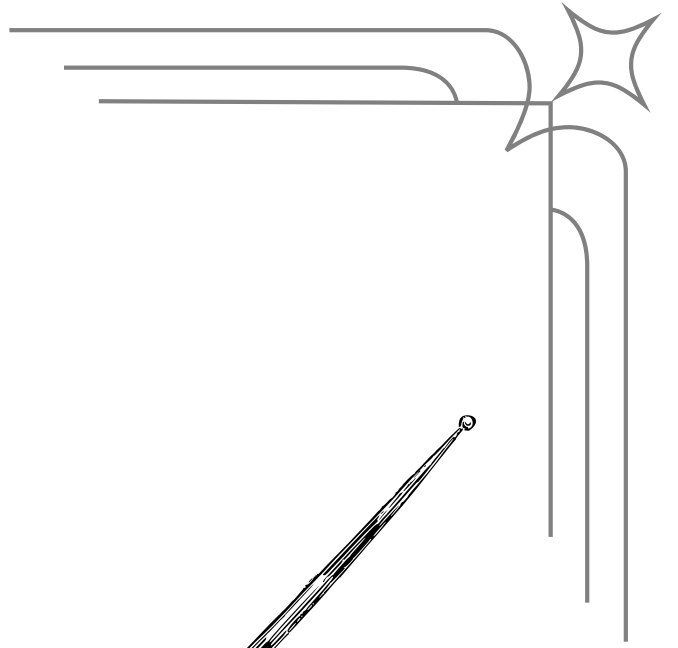
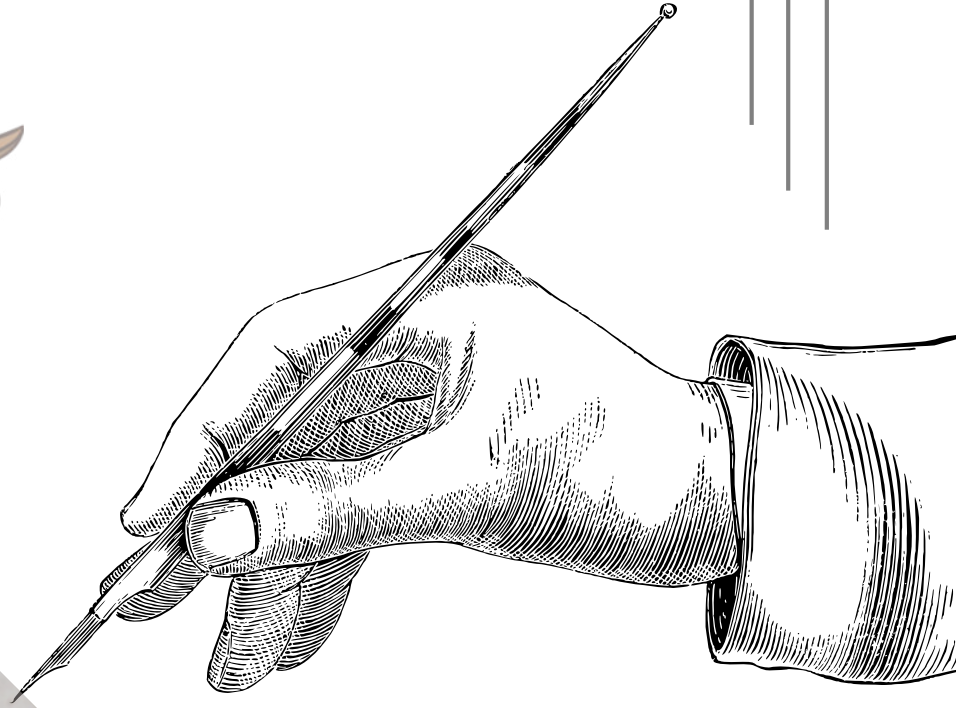
MAYIS / 2024

Özlüce Rasim Özdenören
Anadolu İmam Hatip Lisesi

Yazı Çalışmaları

ODAKLANMA

Hikayeler

ÖNSÖZ

Sait Faik Abasıyanık “Haritada Son Nokta” öyküsünün son cümlesinde “Yazmasaydım , deli olacaktım.” der. O, “Haritada Son Nokta” arıyordu ; herkesin birbirine sevgi ve saygı duyduğu, kardeşçe, arkadaşça, dostça ilişkiler içinde yaşadığı , yardımlaşma ve dayanışmanın yaşamın olağan niteliği olduğu bir ada düşü kuruyordu. Biz de böyle bir düşünceyle yola çıktık.

Bu kitapçıkta yer alan hikayeler bir ödev çalışmasının ürünüdür. Hikayelerdeki olay , yer , kişi , zaman gibi unsurlar bazen okuyucuda tekrarlanmış hissi uyandırabilir. Çünkü bizler öğrencilerimizle çok eski bir çocuk oyunu olan “Kim? Nerede? Ne Zaman? Ne Yapıyor?” u oynadık. Ortaya çıkan her bir cümle farklı bir öğrenci tarafından , değerler eğitiminin kavramları tema olarak alınarak kurgulandı.

Amacımız yazmanın bir ödev zorunluluğu olmaktan çıkarılıp öğrencilerin seveceği zevkli bir uğraş haline gelmesiydi. İçlerindeki yazma hevesine ışık tutup yol gösterici olabilmişsek ne mutlu bize.

NURSEN KUDRET
Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

RASİM ÖZDENÖREN

Rasim Özdenören, 1940 yılında Maraş'ta dünyaya gelmiştir. İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ni ve yine aynı üniversitenin Gazetecilik Enstitüsü'nü bitirmiştir. Yedi Güzel Adam topluluğu içerisinde yer alan Rasim Özdenören, yazdığı eserlerle pek çok ödül kazanmıştır. Üstelik sanatçının bazı eserleri de TV filmlerine uyarlanmıştır. Rasim Özdenören 23 Temmuz 2022 yılında hayata gözlerini yummuştur.

Rasim Özdenören Edebi Kişiliği

Rasim Özdenören edebi kişiliği ile öne çıkan yazarlar arasında yer alıyor. Rasim Özdenören'in edebi kişilik özelliklerini aşağıdaki gibi sıralayabiliriz:

- Genellikle hikaye türünde eser yazan sanatçı, hikayelerinde çoğunlukla toplumdaki değişme ve çözümlenin neden ve sonuçlarını ortaya koyan durumları anlatır. Eserlerinde özellikle kültürel yabancılaşma, aile çözümleri ve bunalımlar gibi kavramları işler.
- Kişinin yalnızlığını, yabancılaşmasını, başka kişilerle kuşak çatışmasını, modernliği, gelenek görenek gibi konularını işlemiştir.
- Hikayelerinde insan ve insan ruhunu anlatmıştır.
- Tasvire ağırlık veren bir yazar olan Rasim Özdenören'in; kendine özgü, şiirsel bir üslubu vardır. Alegorik yani sembolik anlatımı da hikayelerinin önemli bir noktası olarak bilinir.
- Kültür şokuna karşı, bireyin tasavvufa yönelmesini ister.

Rasim Özdenören Eserleri

Günümüze kadar pek çok ödül almış Rasim Özdenören'in eserlerinden bazılarını aşağıdaki gibi derleyebiliriz:

- Gül Yetiştiren Adam
- Kafa Karıştıran Kelimeler
- Ansızın Yola Çıkmak
- Yumurtayı Hangi Ucundan Kırmalı
- Ben ve Hayat ve Ölüm
- Yeni Dünya Düzeninin Sefaleti
- Köpekçe Düşünceler
- Ruhun Malzemeleri
- Açık Mektuplar
- Elli Yılın Öyküsü

Bu Kitaptakiler ODAKLANMA

1. AKŞAMÜSTÜ
2. BALIK AVI
3. DERBİ GÜNÜ
4. DOKTOR OLMAK ZOR İŞTİR
5. EVE DÖNÜŞ
6. FİRUZE VE HÜZÜN
7. GİZLİ ARAŞTIRMA
8. HARP OKULUNDA BİR LİDER
9. HATİCE TEYZE'NİN YOLCULUĞU
10. İYİ NİYETİN KÖTÜ SONUCU
11. KİTABIN ÖNEMİ
12. ODAKLANMA
13. OTOBÜS BEKLERKEN
14. ÖZGÜR FİLİSTİN
15. PARİS GECESİ
16. SICAK GALERİ
17. SON GÖREV
18. SÜLEYMAN'IN ZAFERİ
19. UMUT DOLU GÖZLER
20. UZMAN ÇAVUŞ SALİH

AKŞAMÜSTÜ

Bir zamanlar, küçük sesiz ve huzurlu bir kasabanın sakinlerinden biri olan Muzaffer, herkesin saygı duyduğu ve sevdiği biriydi. Yaşadığı kasabada çoğu , kişi hayvancılık ve tarım yapardı Muzaffer de bir çiftlikte ırgattı. Görevi hayvanların sütünü sağmak, yemini vermek ve gübreleri atmaktı.

Muzaffer'in mesaisi akşamüstü biterdi. Gün boyu çok yorulan Muzaffer mesaisi bittikten sonra havuza gider orada dinlenir gün batışını izlerdi bu aktivite çok hoşuna giderdi ve günlerini böyle geçirirdi. Kasabanın hemen yakınındaki korunun içinde küçük bir göl vardı kasaba sakinleri yazın burada yüzerlerdi çevresinde otururlar ve piknik yaparlardı kasabalılar için burası sosyalleşme yeri idi bu göl halkın dilinde havuz olarak adlandırılırdı ayrıca bu havuz, Muzaffer için bir cennet gibiydi çünkü her gün buraya gelmek için sabırsızlanırdı. Havuzun etrafı çiçeklerle süslüydü, suyun yüzeyi hafifçe dalgalanırken suyun üstünde güneş ışığı parılıyordu. Her akşam, Muzaffer havuza gider, havuzun kenarına otururdu. Ayaklarını suya daldırırken gözleri gökyüzündeki kuşlara ve bulutlara kayardı.

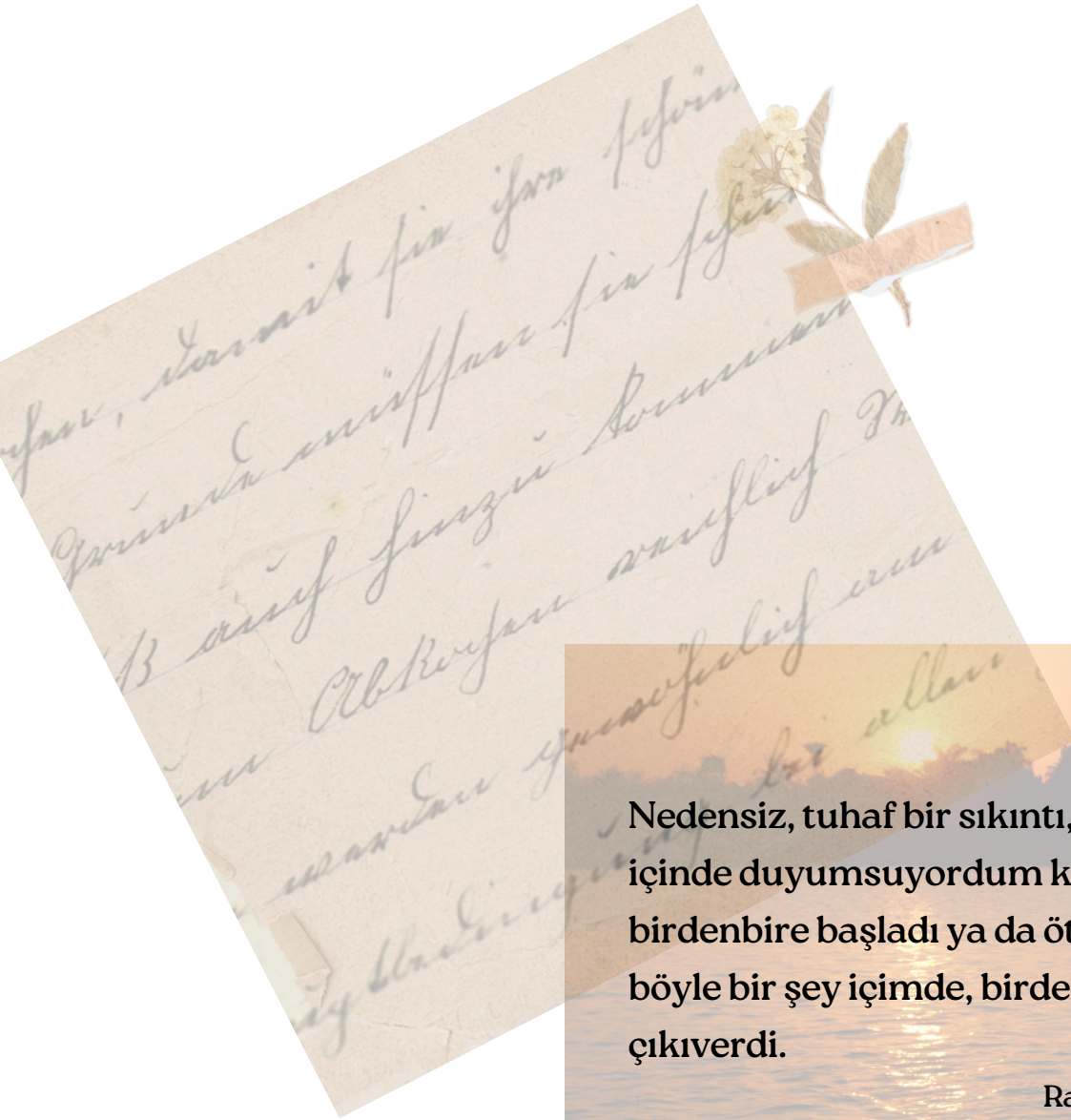
Muzaffer'in arkadaşları ve kasaba halkı, onun bu akşam ritüelini çok iyi bilirdi. Herkes onun havuza gitmeye bayıldığını ve bu anın onun için ne kadar önemli olduğunu anlardı. Arkadaşları bazen ona eşlik eder, bazen de sadece havuzun yanında oturup sohbet ederlerdi.

Bir akşam, Muzaffer havuzun kenarında otururken yanına Alican adında küçük bir afacan çocuk geldi. Bu çocuk kasaba halkı tarafından biraz yaramaz olarak tanınmıştı ne kadar yaramaz olsa da güler yüzlü ve neşeliydi. Alican ailesi ile birlikte bu havuza pikniğe gelmişti o sırada Muzaffer'i gördü ailesinden uzaklaşarak onun yanına gitti. Muzaffer'in yanına oturdu ve sordu: "Muzaffer Amca , her akşam neden buraya geliyorsun?" Muzaffer tebessüm etti. Alican'ın kafasını okşayıp şöyle cevap verdi: "Bu havuz benim için bir hazine gibidir. İşte çalışırken sıkı çalışırım, çok yorulurum , hiç dinleneceğim bir anım yok ama burada dinlenebilirim. Suyun sesini dinlerim ve günün stresini burada bırakırım. Havuz, hayatın tadını çıkarmamı sağlayan bir sığınaktır. Benim için"

Alican, Muzaffer'in söylediklerini anlamış gibi görünerek, "Sanırım ben de her akşam buraya gelmeliyim," dedi. Muzaffer gülümseyerek Alican'ın omzuna dokundu ve sordu: "Senin ne dertlerin var bakalım?" dedi. Alican da cevap verdi: "Sorma ya Muzaffer Amca okulda dünyanın ödevini veriyorlar hiç boş vaktimiz olmuyor hiç kafamızı dinleyemiyoruz doğanın güzelliği göremiyoruz . Muzaffer de "Haklısın Alican herkesin bir havuzu olmalı. Bu, hayatın güzelliklerini hatırlamamıza yardımcı oluyor."

O günden sonra, Alican da her akşam havuza gelmeye başladı. Muzaffer'in öğrettiği gibi, o da suyun sesini dinler, gökyüzünü izler ve hayatın tadını çıkarmayı öğrenir. Muzaffer ve Alican, havuzun kenarında akşamüstü dinlenirken birbirlerine dostluklarıyla ve hayatın güzellikleriyle dolu anılar biriktirirlerdi. Muzaffer, kasabanın bilge adamı olarak yaşamına devam etti ve herkesin sevgisini ve saygısını kazandı. Havuz, onun için sadece bir su birikintisi değil, aynı zamanda huzur ve mutluluk kaynağıydı. Ve böylece, Muzaffer ve Alican havuzda akşamüstü dinlenerek, kasabanın ve kendi hayatlarının tadını çıkardılar.

EMİR ALİ ŞİMŞEK

Nedensiz, tuhaf bir sıkıntı, tuhaf bir yalnızlık içinde duyumsuyordum kendimi. Belki de birdenbire başladı ya da öteden beri vardı da böyle bir şey içimde, birdenbire ortaya çıkıverdi.

Rasim Özdenören

BALIK AVI

Sıcak bir yaz günüydü Abdullah , Said ve Talha İstanbul'da geziyorlardı. Canları o kadar sıkılmıştı ki boş boş gezinmekten bir hal olmuşlardı Abdullah dayanamadı ve “Çok sıkıldım böyle boş gezinmekten ben artık eve gidiyorum.” dedi. Said ve Talha önce ona kızdı o bizi satıp eve gidiyor diye sonradan ikisi de düşünceye daldılar “Abdullah haklı hadi biz de eve gidelim.” dediler ve herkes eve dağılmaya başladı.

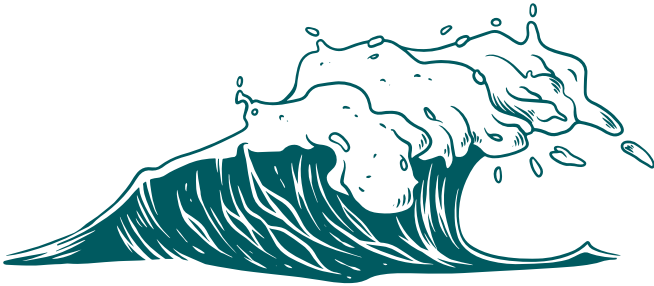
Abdullah çok yorulmuştu ve eve geldiğinde uyudu ama Sait ve Talha öyle yapmadılar. Said'in annesi Hatice teyze ona en sevdiği yemeği yapmıştı Talha ise eve geldiğinde her zaman yaptığı gibi bilgisayarının başına geçti ve oyun oynamaya başladı. Herkes birkaç saat vakit geçirdikten sonra yaptıkları şeyleri bırakıp yine boş boş oturmaya başladılar. O sırada Abdullah uyanmış hala geçmemiş yorgunluğunu sorguluyordu. “Ne de olsa üç ay tatilimiz var.” dedi ve ayağa kalktı. Yorgun olduğundan zar zor adım atıyordu ailesi oturma odasında oturuyordu Abdullah da oturma odasına geçti babası onu yorgun görünce “Oğlum ne bu halin ?” diye sordu. Abdullah anlattı babası ona daha az yorulup daha fazla dinlemesi gerektiğini söylemişti Abdullah da onaylamak için başını salladı.

Aradan bir hafta geçti üç kafadar yine çok sıkılmışlardı bir şey yapmak lazım deyip kendi program hazırlamaya kalkıştılar. En sonunda herkesin çok yorulmayacağı gülp eğleneceği bir plan yapmışlardı. Yaptıkları planı Abdullah'a da anlattılar. Abdullah da onayladıktan sonra evden çıktılar.

Vapura doğru yürümeye başladılar akıllarında olan evden çıkıp Beyoğlu'nda buluştuktan sonra vapura binip balık tutmaktı. Planlarının ilk aşamasını tamamlamışlardı. Buluştuktan sonra vapura doğru ilerlediler. Sonunda vapura varmışlardı, saat daha öğlen olmamıştı o yüzden şanslıydılar. Vapura bindiklerinde vapurdakiler onlara şaşkınlıkla bakıyorlardı. Çünkü çoğu hayatında ilk kez vapura balık tutmak için gelen insanlar görüyorlardı. Kim ne derse desin onların amacı eğlenmekti. Vapurun en köşe noktasına geçitler her biri aralarında üç-beş metre boşluk bırakarak yan yana duruyorlardı üçü de aynı anda oltasını denize doğru fırlattı. Aradan iki-üç dakika geçmişti hayatında ilk kez balık tutmaya gelen Talha dayanamadı ve söylendi “Hala bir tane bile balık gelmedi!” Abdullah ve Said bu duruma gülmüşlerdi. Said “Hiç bu kadar erken balık

gelir mi oğlum sabredeceksin?” dedi. Talha ise şaşkınlıkla “Gelmez mi ?” diye cevap verdi. “Gelmez tabii !” dedi Said.

Aradan yarım saat daha geçti Said ve Abdullah da işkillenmeye başladı. Oltayı yukarıya doğru çekince ucunda yem olmadığını fark etti Said. Bunu Abdullah’a söyledi nasıl böyle bir hata yapmışlardı ikisi de anlayamadı. Oltanın ucuna yemi takip tekrardan denize fırlattılar. Bu sefer on beş dakika geçtikten sonra Said’in oltası hareket etmeye başladı, bunun oltada balık olduğu anlamına geldiğini Said biliyordu. Said oltasını yukarıya çektiğinde balık gelmişti, hemen balığı yakaladı Said ve kovasına attı. Abdullah ve Talha da tekrardan umutlanmıştı. Aradan on dakika daha geçti ve bu sefer de Abdullah’ın oltasına balık takıldı o balığı da Abdullah kendi kovasına attı. En son Talha kalmıştı hayatında ilk kez balık tutmaya çalışan Talha ona asla balık gelmeyecek zannederken onun da oltasına en sonunda balık takılmıştı. Üçü de balık yakalamıştı sonunda. Vapur tekrardan kıyıya ulaşmıştı Hep beraber Saitlerin evine gittiler Hatice Teyze onların yakaladığı balıkları görünce şaşırıldı. Sonra durumu Hatice Teyze’ye de anlattılar. Hatice Teyze balıkları alıp pişirdi , hepsi o gün çok eğlenmişti.

FAHRETTİN KAYA

**Başkalarının inanıp inanmaması değil
mühim olan. Biz ne yaptığımızı biliyor muyuz, o.**

Rasim Özdenören

DERBİ GÜNÜ

Bir derbi günüydü, işe gideceğim için erken kalkmıştım. Hızlıca hazırlanıp stada doğru yola çıktım. Stada vardığımda taraftarlar gelmeye başlamıştı. Ailesiyle gelen, yalnız gelen ve sevgilisiyle gelen birçok Fenerbahçeli taraftar vardı. Çocukların yüzleri sarı laciverte boyanmıştı. Çocukların birçoğunda Alex forması vardı ve babalarının omuzlarında stada doğru ilerlemekteydiler. Ben de maçın güvenliğinden sorumlu ekibin başına görevlendirilmiştim. Taraftar grupları yavaş yavaş kalabalıklaşmaya başlamıştı.

Maça Beşiktaşlı taraftarlar da gelmeye başlamıştı. Beşiktaş deplasmanda oynadığı için Beşiktaş taraftarı Fenerbahçeli taraftarlara göre çok daha azdı. Maçın başlamasına doğru tezahüratlar artmıştı. Tezahüratların bazıları küfürlü olduğu için taraftarlar birbiriyle dalaşmaya başlamıştı. Sonunda oyuncular sahaya çıkmış ve bu yüzden tezahüratlar durmuş, ortalık sakinleşmişti. Oyuncular ısınırken taraftarlar besteler söylemeye ve pankartlar açmaya ufaktan başlamıştı. Biz de yerlerimize geçmiş maçın başlamasını bekliyorduk.

Oyuncular maça başlamak için hazırды ve hakem düdüğünü çaldı. Fenerbahçe taraftarları kartlarını havaya kaldırmış, ortaya Beşiktaş'a göndermeli bir resim çıkmıştı. Beşiktaşlı taraftarlar bu olaya çok sinirlenmiş, tribünler arası birbirine çakmaklar, bozuk paralar atmaya başlamışlardı. Bir yandan maçı izliyor, bir yandan da birbiriyle laf dalaşına giriyorlardı.

Dakikalar geçtikçe heyecan artıyordu. İlk golü Fenerbahçe Dzeko ile dakika 23'te buldu. Fenerbahçeli taraftarlar çılgınca seviniyordu. Sevgililer birbirine sarılıyor, arkadaşlar havaya zıplayarak bu golü kutluyorlardı. Çok zaman geçmeden Beşiktaş Cenk Tosun'la dakika 36'da golü attı. İnanılmaz çekişmeli geçen maçta çok hızlı duygu değişimleri oluyordu. İki takım da kazanmak istediği için çılgınca mücadele ediyordu. Maçın devamında Fenerbahçe korner kullanmış, Gedson'un kafasından seken top Abubakar'ın eline çarpmıştı. Ancak hakem buna penaltı verince Beşiktaşlı taraftarlar çok sinirlenmiş, hakeme küfürler ediyorlar ve gittikçe agresifleşiyorlardı. Fenerbahçe 2. golünü Dzeko'yla bulunca Beşiktaşlı daha da sinirlenmiş, sahaya

maddeler atmaya başlamışlardı. Ben de güvenlik görevlilerine emirler veriyor, atılan maddeleri engellemeye çalışıyorduk. İlk yarı bitmişti, ancak atılan maddelerden dolayı oyuncular içeri giremiyorlardı. Güvenlik görevlileriyle plastik kalkanları havaya kaldırarak oyunculara gelen maddelerini engellemeye çalışıyorduk. Bu maddeler sadece Beşiktaşlı oyunculara değil, Fenerbahçeli oyunculara da isabet ediyordu. Oyuncular zorlukla içeri girdiler, ben de güvenlik arkadaşlarımla çok yorulmuştuk.

Taraftar susmak bilmiyor, sürekli birbirlerine maddeler atmaya devam ediyorlardı. Hayatımın en heyecanlı göreviydi, çok tehlikeli değil, fakat o kadar heyecanlıydı ki kalbim duracak gibiydi. Ben de kendimi maça ve taraftarlara kaptırmıştım.

İkinci yarı başlamadan önce, stadyumdaki atmosfer gerginleşmişti. Güvenlik önlemlerini artırmış, taraftar grupları arasında potansiyel çatışmaları engellemek için ekstra çaba sarf ediyorduk. İkinci yarı başladığında, takımlar birbirine karşı daha da hırslıydı. Taraftarlar ise duygu dolu tezahüratlarla takımlarını destekliyorlardı. Maçın dakikalar ilerledikçe, birçok heyecan verici an yaşandı. Fenerbahçe'nin üçüncü golüyle stadyumdaki coşku doruk noktasına ulaştı. Taraftarlar sevinçten havalara uçuyor, birbirlerini kucaklıyorlardı. Ancak bu sefer, Beşiktaşlı taraftarlar daha olgun bir tepki gösterdi. Maçın güzelliklerini takdir ederek, futbolun insanları birleştiren bir güç olduğunu hatırlatıyorlardı.

Son dakikalarda Beşiktaş, Fenerbahçe'nin üstünlüğünü kırmak için yoğun bir baskı kurmaya başladı. Dakika 89'da Beşiktaşlı bir oyuncunun attığı muazzam golle skor 3-2'ye geldi.

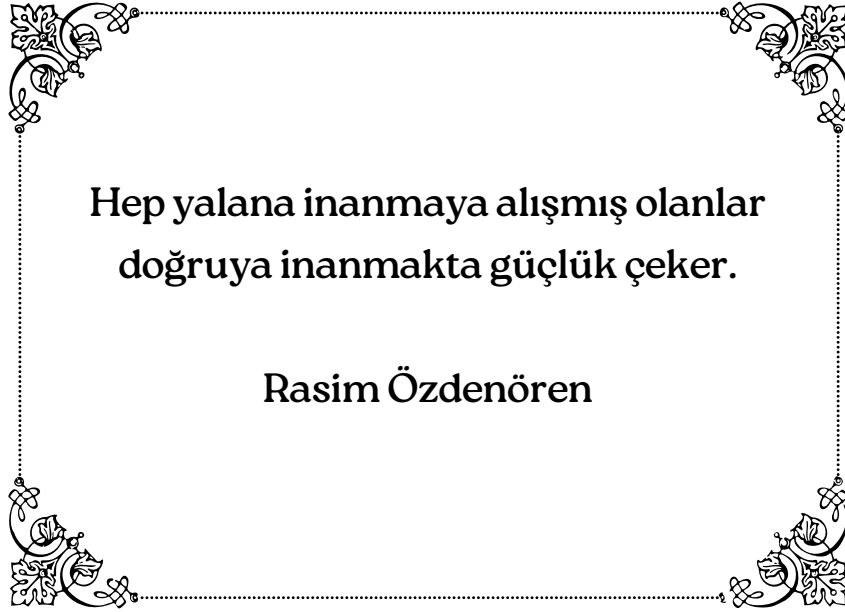
Stadyum âdeta, patlamış, her iki taraftar grubu da bu unutulmaz maçın ardından stadyumdan çıkan taraftarlar, şehrin farklı bölgelerinden gelmiş olsalar da birbirlerine dostça selam veriyor, maçın heyecanını paylaşıyorlardı. Sokaklarda sarı- lacivert ve siyah-beyaz renklere bürünmüş taraftarlar, kafelerde, restoranlarda bir araya gelerek maçı analiz ediyor ve futbol konuşmaları yaparak birbirlerine saygı gösteriyorlardı.

Bu coşkulu atmosferde, ben de güvenlik görevlisi arkadaşlarımla birlikte stadyum çevresindeki düzeni sağlamak için çabalıyorduk. Ancak artık taraftarlar arasında sadece maçın değil, aynı zamanda futbolun güzelliklerinin konuşulduğu bir ortam oluşmuştu. Farklı renklere bürünmüş formalarla dolaşan insanlar, sadece takımlarının renkleriyle değil, aynı zamanda futbol sevgisiyle birbirlerine yaklaşıyorlardı.

Bir kafede oturmuş, bir yandan maçın kritiğini yaparken bir yandan da güncel futbol haberlerini paylaşıyorduk. İki takımın taraftarları arasında bir dostluk havası oluşmuştu. Herkesin ortak noktası, futbol sevgisi ve bu sevginin birleştirici gücüydü. Bu anı yaşamış olmanın gururuyla, insanların farklılıklarını bir kenara bırakarak ortak bir tutkuda buluşabileceğini görmek beni mutlu ediyordu. Sporun, sadece bir rekabet alanı olmanın ötesinde, insanları bir araya getiren, anı biriktirmelerini sağlayan bir araç olduğunu hissediyordum.

Güvenlik görevlisi olarak maç gününde yaşadığım bu deneyim, futbolun sadece bir oyun olmadığını, aynı zamanda insanların bir araya gelmesini, dostluklar kurmasını sağlayan önemli bir etkinlik olduğunu bir kez daha kanıtlamıştı.

ÖMER FURKAN YILDIRIM

HATİCE TEYZE'NİN YOLCULUĞU

Güneşin yakıcı sıcağı, Kavaklıdere'nin dar sokaklarında çocukların cıvıl cıvıl oyunlarına tanıklık ettiği bir yaz gününde yükseliyordu. Köyün ileri gelenlerinden biri olan Teyze Hatice, yıllardır biriktirdiği macera dolu anılarıyla yaşlı bir ceviz ağacının gölgesinde gençlere hikayeler anlatıyordu.

"Evlatlarım," dedi Teyze Hatice, kenarları yıpranmış bir örtünün altında oturarak, "Anlatayım size bir yaz günü yolculuğumuzu." Gençler heyecanla yerlerine oturdular, Teyze Hatice'nin hikayelerini dinlemek için sabırsızlanıyorlardı.

"Bir zamanlar, sıcak bir yaz gününde, Kavaklıdere'den uzak bir diyara, eski bir otobüsle yola çıktım," diye devam etti Teyze Hatice. "Otobüs tozlu yollarda ilerlerken, etrafımızdaki dağların doruklarına kadar uzanan yeşillikler ve serin sular bize eşlik ediyordu. Otobüsün penceresinden gördüğüm manzara, ruhumu huzur ve neşeye dolduruyordu."

Gençler, Teyze Hatice'nin anlattığı manzarayı hayal etmeye çalışıyor, onun heyecanını paylaşıyorlardı.

"Tatlı sürprizlerle dolu bir yolculuktu," diye devam etti Teyze Hatice gülümseyerek. "Yol boyunca tanıştığımız insanlar, onların hikayeleri ve bize gösterdikleri sıcak misafirperverlik unutulmazdı. Birçok farklı köyde mola vererek yerel lezzetlerle karnımızı doyurduk, geleneksel müzikler eşliğinde dans ettik." Gençler, hayallerindeki yerel lezzetlerin ve dansın neşesini canlandırmaya çalışıyorlardı.

"Ve sonunda, uzun bir yolculuktan sonra hedefimize vardık," dedi Teyze Hatice. "Orada, yabancı diyarlarda yeni dostluklar edindik, kültürler arası bağlar kurduk ve yaşadığımız her anı bir hazine gibi sakladık."

Gençler, Teyze Hatice'nin hikayesini dinleyerek, onun anlattığı maceraları, merak ve sevgi dolu bir şekilde hayal ettiler. Teyze Hatice'nin hikayeleriyle büyülenmişlerdi ve kendi maceralarını hayal etmeye başlamışlardı.

Kavaklıdere'nin sıcak günlerinde, Teyze Hatice'nin anlattığı hikayeler, gençlerin hayallerini ruhlarını beslemeye devam etti. Onun yolculuğu, köydeki herkesin içinde bir keşif arzusu uyandırdı ve onları bir araya getiren bağları daha da güçlendirdi.

MUSTAFA OKUR

DOKTOR OLMAK ZOR İŞTİR

Hakan otuz yaşında bir doktordu. Hayat Hastanesi'nde cerrah olarak çalışıyordu. Cerrah olabilmek için çok çalışmıştı. Gece gündüz uyumayıp, gerekirse kahvaltısını veya akşam yemeğini yemeyip ders çalışmıştı. Hakan 9 ve 10. Sınıfta iken, o cerrah olacağım dediğinde kimse ona inanmazdı . Çünkü 9 ve 10.sınıfta derslerine çalışmaz, sınavlardan kötü alırdı . Hakan, 11. Sınıfa geçince az da olsa ders çalışmaya başlamış ve de uyuyarak, ders çalışmayarak cerrah olamayacağını anlamıştı. 11.sınıfın yaz tatilinde Hakan TYT matematik konularını bitirmişti. 12.sınıfa başladığında ilk TYT denemesinde toplam 90 net yapmıştı. Artık herkes onun Cerrah olabileceğini düşünüyordu. Sınava girmeden bir gün önce Hakan namazını kılıp her zaman Allah'a dua etti. O derslerine çalışmış gerisini Allah'a bırakmıştı yani tevekkül etmişti.

Sınav sonucunda Hakan Hacettepe Üniversitesine gidip herkesin ilk düşüncelerini yıkmıştı ve okulunu bitirip bir doktor olmuştu. Hakan'da kendisinin nasıl Doktor olduğuna, nasıl buralara kadar geldiğine inanamıyordu her gece böyle düşüncelere dalar öyle uyurdu .

Doktor Hakan sabah erken kalkmıştı. Hızlıca kahvaltısını yapıp hemen hastaneye gitmişti. Bugün ameliyatı vardı. Ameliyattan çıktıktan sonra karnı çok acıkmıştı ,bir an önce bir şeyler yemek istiyordu. Öğle arası geldiğinde kantine inmişti. Kantinde çay içip, tost yiyordu. Yemeğini yerken birden düşüncelere dalmıştı. Nasıl doktor olduğunu, nasıl buralara kadar geldiğini, ders çalıştığı günleri gibi düşünceler gelmişti aklına. Yemeğini bitirdikten sonra kitap okumaya başlamıştı.

Kitabını bitirdikten sonra tam masadan kalkacakta ki masaya güzel bir kadın oturdu. Bu kadının ismi Aslı'ydı. Aslı da bu hastanede çalışan bir doktordu. Hakan, Aslı'dan çok etkilenmişti. Aslı, masaya oturduktan sonra “Merhaba” dedi. Hakan biraz heyecanlanarak “Merhaba” diye yanıt verdi. “Benim adım Aslı” diye sohbete başladı. İki dakika boyunca birbirlerini tanıyıp konuştular. Aslı, Hakan'ın elindeki kitabı görerek

masaya oturmuştu. Hakan'ın okuduğu kitap Peyami Safa'nın "Yalnızız" adlı kitabıydı. Aslı, Peyami Safa'nın kitaplarına bayılırdı. Masaya oturmasının sebebi de oydu zaten. Aslı tanıştıktan sonra "Elinizdeki kitap çok güzelmiş." dedi. Hakan kitaba bakarak "Evet" diye yanıtladı. Sonra kitap ve yazar hakkında biraz konuştular. Hakan saatine bakıp Aslı'ya artık kalkmam gerekiyor dedi. Doktor Aslı "Yarın yine konuşuruz." dedi. Hakan da onaylayarak masadan kalktı.

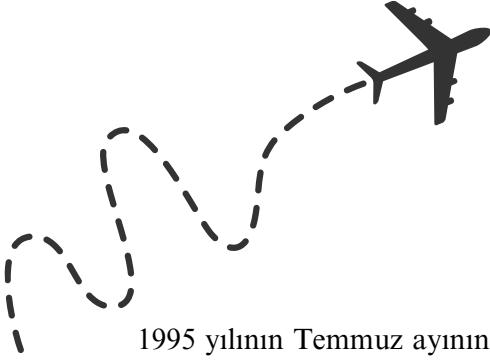
Hakan'ın bir tane daha ameliyatı vardı. O ameliyattan çıktıktan sonra çok yorulmuştu. Hemen eve gidip, yemeğini yiyip uyudu. Yarın sabah uyandığında birazcık boğazı ağrıyordu ve de çok yorgundu. Hastaneye gitsem mi gitmesem mi diye çok kararsız kalmıştı. Hakan kahvaltısını yapmıştı. Hasta olmasına rağmen yine de hastaneye gitmişti.

Hakan'ın bugün de ameliyatı vardı. Yorgun olduğu için ameliyat iyi geçmiyordu. Durmadan öksürüyor ve de gözleri kapanacak gibi oluyordu. Birden hastanın kalbi durdu. Doktor Hakan ne yapacağını şaşırılmıştı. Hemşirelere onu getir bunu getir diye bağırp çağırıyordu. ama ne kadar çabalasa da iş işten geçmişti, hasta hayatını kaybetmişti. Hakan ilk defa ameliyatında hastanın öldüğüne şahit olmuştu. Ameliyattan çıktıktan sonra ne yapacağını şaşırılmıştı, durmadan ağlıyordu. Hastanın yakınlarına ne diyecek diye düşünüp duruyordu. Doktor Hakan, mesleğini bırakma kararı almıştı "Ben artık bu işi yapmam." diyordu.

O bu düşüncelerle savaşırken Doktor Aslı yanına geldi. Önce ölen hastadan bahsettiler. Sonra Aslı kendisine doktor olma sürecini anlatmasını istedi. Hakan her şeyi anlatınca Aslı ona dönüp "Sen yıllarca emek verip buraya kadar geldin, doktor oldun. Bizim mesleğimizde ne yazık ki ölümle karşılaşmak da var. Herkesi kurtaramazsın. Bu kadar kolay pes etmek bana anlattığın hayat hikayene hiç uymuyor." dedi. Bu sözler Hakan'ı kendine getirdi. Evet pes etmek yoktu. Tüm zorlu şartlarla mücadele edecek insanların sağlıklı yaşayabilmesi için çalışacaktı. Bir doktor kolay yetişmiyordu.

ALİ KAYRA HOŞGÖR

EVE DÖNÜŞ

1995 yılının Temmuz ayının üçüncü günüydü Safiye Hanım ve Muhammed Bey'in Leyla adında bir kızı oldu. Bu kız büyüdü ve ilkokul çağına geldi Leyla çok zeki ve terbiyeli bir kızdı. İlkokulu birinci olarak bitirdi ve Bursa'da oturdukları için ortaokulu da orada okudu ve yine birinci olarak bitirdi. Liseyi İstanbul'da okuma kararı aldılar ve yatılı olarak İstanbul'da öğrenim görmeye başladı.

Dokuzuncu sınıf alıştırma süreci olduğundan ilk dönem çok iyi derece yapamamıştı ve teşekkür almıştı ama diğer sınıfları rahat ve iyi ortalamayla güzel bir şekilde bitirdi. Üniversite sınavından sonra hayalindeki Cerrahpaşa Tıp Fakültesini kazandı. Altı yıl okuyacaktı üniversiteyi dört yıl geçmişti , geriye kalan iki yılı ise Amerika'da okumaya karar verdi ve son iki yılını orada okudu.

Nihayet doktor olmuştu ve doktorluğu gönülden severek yapıyordu. Yirmi dokuz yaşına girdiğinde Emre adında bir erkekle tanıştı birbirlerini çok sevdiler ve evlendiler. Annesi ve babası Bursa'da oturuyorlardı ancak Leyla hem işinden dolayı hem de eşi Emre'den dolayı yaşamını Amerika'da devam ettiriyordu. Bir süre sonra ikiz çocukları oldu. Çocukların isimlerini Ahmet ve Mehmet koymuştu. Bu çocukları ailelerinin yanına gidemedikleri için ancak telefon ile gösterdiler. Çocuklar büyüdüler, eşler işlerine devam ettiler ve böylece zaman geçti.

Bir gün Leyla ailesi ile konuşurken Safiye Hanım artık onları özlediklerini söyledi ve gelmelerini istedi. Leyla bir aylık izin aldı ve eşi Emre ise zaten bir şirkette müdür olarak çalıştığı için işlerini dizüstü bilgisayarından hallediyordu. Leyla biletleri aldı ve iki gün sonra Bursa'ya vardılar. Ailesinin evine gittiler. Safiye Hanım kızını görünce çok sevindi. Çocukları kucakladı ve doya doya sevdi. Sonra onları dedelerinin yanına götürdü. Muhammed Bey torunlarını görünce gözünden yaşlar geldi. Uzun muhabbetlerden sonra saat geç olduğu için yattılar. Sabah oldu herkes uyandı sabah kahvaltısını yaptılar ve topladılar. Akşam için hazırlıklara başladılar çünkü o gün ikizlerin doğum günüydü ve beş yaşına gireceklerdi. O gün onlar için çok iyi hazırlanmaları gerekiyordu. Leyla ve annesi süsleri hazırladı. Eşi ve babası ise önce namaza gidip sonra pasta almaya gideceklerdi. Namazdan çıktılar ve pasta almaya gittiler. "İki adet çikolatalı pasta istiyoruz " dediler. "Tabi efendim üzerine eklemek istediğiniz bir not var mı acaba?" dedi görevli. " Birine iyi ki doğdun Ahmet, diğerine ise iyi iki doğdun Mehmet yazmanızı istiyorum "dedi Muhammed Bey. "Tamamdır. Hemen hazırlıyorum." dedi görevli. Pastaları aldılar eve gittiler ve akşam olunca doğum günlerini kutladılar. Çok güzel bir gün geçirdiler çocuklar da çok eğlenmişlerdi.

Günler keyifle geldi geçti ve neredeyse bir ay doldu. Leylaların Amerika'ya dönmelerine iki gün kalmıştı. Safiye Hanım kızı Leyla'ya eğer alabilirse işini buraya almasını söyledi. Leyla nedenini sorunca “Biz yaşlandık artık, hem çocukları bakıcıya bırakacağına bize bırakırsınız biz de torunlarımızla vakit geçirmiş oluruz.” “Ben aldırmaya çalışırım anne ama Emre için sorun olabilir ona da sormak lazım” dedi Leyla. O esnada yanlarına gelen Emre “Ne oldu ne hakkında konuşuyordunuz bana da söyleyin bakalım.” dedi gülümseyerek. Safiye Hanım “ Oğlum işinizi buraya aldırın hem beraber oluruz hem de biz yaşlandık artık torunlarımızla vakit geçirelim diye söyledim. Leyla ise bana kendisi için sorun olmadığını ama senin için sorun olabileceğini söyledi.” dedi. Emre gülümseyerek cevap verdi “Aslında işlerimi uzaktan yapabiliyorum ancak terfi alacağım için şirkete gitmem gerek , belki buradaki şirketlerden birine beni göndermelerini isteyebilirim.”

Leylalar Amerika'ya gitmek için yola çıktılar. Amerika'ya vardıklarında Leyla saat erken olduğu için hastaneye gitti ve bu durumu konuştu. Emre ise şirkete gittiğinde aynı şirketin Türkiye şubesine gitmek istediğini söyledi. Amerika'daki işlerinin hepsini tamamlayıp Türkiye için tekrar yola çıktılar. Türkiye'ye geldiklerinde annesi Safiye Hanım aradı “ Kızım babanı hastaneye kaldırdılar çabuk gelin!” dedi. “ Ne oldu, neden ve hangi hastaneye kaldırdılar” dedi Leyla. “Bursa Devlet Hastanesi'ne kaldırdılar kalp krizi geçiriyor” dedi annesi. Leylalar eve bile uğramadan önce hastaneye gittiler. Onların ülkelerine kesin dönüş yapmaları tüm aileyi mutlu etmişti. Bu haberin ve özellikle de torunlarının neşesiyle Muhammed Bey hızla iyileşip taburcu oldu. Güzel günler artık onları bekliyordu.

HASAN AYDOĞDU

FİRUZE VE HÜZÜN

Firuze 18 yaşında bir gençti. Ailesiyle birlikte İstanbul'da yaşıyor ve uzun zamandır memleketi Bodrum'a gitmiyorlardı. Fakat bu yazı Bodrum'daki yazlıklarında geçirmeye kararlıydılar.

Aile yazdıklarına doğru yola çıktılar, kazasız belasız eve ulaşan Firuze ve ailesi çok yorgun oldukları için eve ulaşınca karınlarını doyurdular ve uyudular. Firuze yolda uyuduğu için çok uykusu yoktu bu yüzden erken kalktı. Uyanınca ilk olarak telefonunu aldır ve en sevdiği şarkı olan Sezen Aksu'dan Firuze adlı şarkıyı açtı. Firuze bu şarkıyı ismini taşıdığı için çok seviyordu. Dinlerken "Sevda büyü gibisin sen Firuze" kısmı geldiğinde çok üzülür ve hüzünlenirdi. Çünkü Firuze, şarkının aksine hiç sevilmemiş fakat çok sevmişti. Okulda o çocuğu görmek için her teneffüs bahçeye iner ve çocuğu izlerdi. Okullar kapandığı için onu üç ay boyunca göremeyecekti.

Firuze ,ailesinin uyandığını görünce şarkıyı kapattı ve beraber kahvaltı yaptılar. Eve yeni geldiklerinden dolapta yiyecek olmadığı için çarşıya gitmeye karar verdiler. Çarşıda gezerken sevdiği çocuğu gördüğünü sanan Firuze ona seslendi fakat çocuk arkasını döndüğünde o olmadığını anlayıp ve ağlaya ağlaya eve döndü. Eve dönünce babası ne olduğunu sordu fakat Firuzeden cevap alamadı.

Kızının üzüldüğünü anlayan baba onu mutlu etmek için maça götürmeye karar verdi. Pendikspor-Bodrum FK karşılaşmasına iki bilet aldı. Maç günü geldiğinde tribündeki yerini alan Baba-kız maçı seyretmeye başladılar, karşılaşmanın ilk yarısı bitince telefonuna bakan Firuze, sevdiği çocuğun paylaşımından onun da maçta olduğunu anladı. İkinci yarı başlamıştı fakat onun gözü maçta değildi, tribünlerde sevdiğini arıyordu. Fakat ne görsün sevdiğinin yanında başka bir kız vardı. Firuze bu gördüklerini kabullenememişti ,çocuğun yanına gitti ve hiçbir şey belli etmeden yanındakinin kim olduğunu sordu. Kız arkadaşım cevabını alınca kahroldu ama bir şey belli etmeden babasının yanına döndü. Maç bitmişti Bodrum FK kaybetmişti ve bir üst lige çıkamamıştı. Bundan dolayı babası da üzgündü. Sevdiği çocuğu başkasıyla gören Firuze ise babasına belli etmeden içinden ağlıyordu. Babası durumu fark etti. Firuze, neden ağladığını soran babasına ise "Takım kaybetti o yüzden ağlıyorum." cevabını verdi. Baba daha da üzülmüştü çünkü kızının bir derdi olduğunu anlamıştı.

Eve dönüş yolunda babasının bir anlık dalgınlığıyla aracın kontrolünü kaybetti ve araba şarampole yuvarlandı. Kaza sonucu babası hayatını kaybetti. Firuze ise bir ay komada kaldı. Bir ayın sonunda Firuze komadan çıkınca babasının hayatta olmadığını duyunca kahrolmuştu. Firuze sevdiklerini kaybetmeye alışkındı ama söz konusu baba olunca başka hiçbir şeye benzemiyordu. Yapacak birey yoktu. Annesiyle birlikte hayata devam etmesi gerekiyordu fakat o kadar kolay olmayacaktı.

Firuze'nin annesi de hasta olduğu için artık geçindirmesi gereken bir ev vardı. Para kazanmak için okulu bıraktı. İş bulma umuduyla ile İstanbul'a dönen Firuze iş bulmuştu fakat evdeki felçli annesini yalnız bırakmamak için artık İstanbul'dan umudunu kesti. İstanbul'daki evi satan Firuze tekrar Bodrum'a döndü sattığı evin parasıyla geçinen Firuze artık üniversite okumaya karar verdi. İlk tercihi olan Bodrum Üniversitesi'ne yerleşti. Annesine ise bakıcı tuttu, Firuze ise üniversitenin yurdunda kalıyordu.

Aklı annesinden kalan Firuze derslerine odaklanamıyordu. Bir gün yurdun yemekhanesinde yemek yiyen Firuzenin iştahı hiç yoktu ,telefonunu aldı ve onu çok üzen ve tüm bu olayları yaşamasına sebep olan sevdiği çocuğun profiline tıkladı. Aynı üniversitede okuduklarını öğrendiğinde çok şaşırdı. Firuze akıllanmıyordu kendini bu denli üzen çocuğu hala seviyor ve üniversitede onu arıyordu. Bir gün nihayet karşılaştılar. Firuze cesaretini topladı ve onu sevdiğini söyledi. Karşılık almayan Firuze hafta sonuna kadar üzüntüden harap olmuştu.

Eve dönüğünde hasta annesinin yatağında olmadığını gören Firuze, annesini aramaya çıktı. İlk olarak komşularına seslenen Firuze'nin haykırışına karşı komşular sokağa döküldü. Firuzenin çığlıkları dinmiyordu. Komşular ona annesinin hastaneye kaldırıldığını söylemişlerdi. Alel acele hastaneye doğru yola çıktı. Vardığında da ne yazık ki kötü haberi aldı. Firuze son zamanlarda yaşadığı haberlerden dolayı akıl sağlığını kaybetti ve Bodrum Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesine yatırıldı. Hayat ne yazık ki şarkılardaki kadar güzel değildi.

ABDÜLBAKİ GEÇER

GİZLİ ARAŞTIRMA

Yıl 2018 soğuk, rüzgarlı bir kış vaktinde Sabiha Gökçen havalimanından Amerika'ya gitmek için bilet alan Kemal Bey ve ailesi eşyalarını toplayıp ve arabaya yerleştirerek İstanbul'a doğru yola koyuldular. Kemal beyin oğlu Ahmet yeni bir ülkeye gitmenin heyecanını yaşıyordu, bundan önce İngiltere, Fransa, Almanya'ya gittiği gibi...

İstanbul'a ulaşmışlardı, uçağın kalkmasını bekliyorlardı. Ahmet bu sefer niye Amerika'ya gittiklerini düşünüyordu. Babasına sordu "Baba neden Amerika'ya gidiyoruz?" Babası yine cevap vermemişti çünkü Kemal Bey'in işi sebebiyle gidiyorlardı ve Kemal Bey işi hakkında konuşmayı sevmezdi.

On saatin sonunda Amerika'ya varmışlardı. Babası Rachel kabusundan bir ev kiraladı. Burası merkeze uzak ve ıssız bir kasabaydı. Ahmet bu kasabayı pek sevmemişti. Ahmet yine babasına sordu " Baba neden bu kadar sessiz ve uzak bir yere taşındık?" Babası cevap verdi "İşimi daha sessiz bir yerde yapmam gerekiyor oğlum. Kalabalık ortamlarda yeterince odaklanamıyorum."

Ahmet cevaptan tatmin olmamıştı çünkü gittiği diğer yerlerden çok farklıydı. O zaman da Kemal Bey'in işi için gitmişlerdi. Ahmet'in kafası gitgide karışmıştı. Babasına daha fazla soru sormak istiyordu ama babasının halsiz ve yorgun görünmesi sebebiyle onu zorlamak istemiyordu.

Karanlık çökmüştü Ahmet yatağına doğru ilerledi. Yatağına uzanıp internetten kasabayı araştırmaya başladı. Rachel kasabasının 51. Bölgeye en yakın kasaba olduğunu gördü. 51. Bölge , uzay ve uzaylılarla ilgili araştırma yapılan bir araştırma alanıydı ama babasının neden hala bu kasabayı seçtiğini anlayamamıştı. Çünkü Kemal Bey şirkette masa başı çalışan bir çalışandı. Ahmet'in yorgunluktan gözleri kapanmaya başlamıştı daha fazla direnemedi ve uykuya daldı.

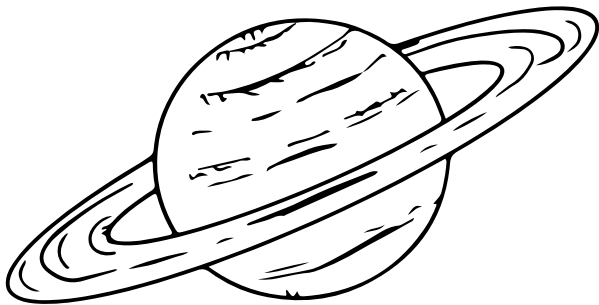

Sabahın erken saatlerinde uyanan Ahmet ailesine kahvaltı hazırlayıp onları uyandırmak için odalarına gitti. Babasının yatakta olmadığını gördü. “Anne babam nerede?” diye sordu. Annesi “Baban gece odaya gelmedi tatlım çalışma odasında olabilir.” dedi. Ahmet çalışma odasına girdiğinde babasının koltukta uzandığını gördü. Kemal Bey oğlunun sesine uyanıp uzandığı koltuktan kalktı. Halsiz ve yorgun görünüyordu. Ahmet tam bunu düşünürken Kemal Bey yere yığıldı. Ahmet koşarak annesini çağırdı. Hemen ambulansı aradılar. Sağlık çalışanları gelip Kemal Bey’i hastaneye kaldırdılar. Ahmet ve annesi de ambulansın arkasından hastaneye gittiler. Doktor, Kemal Bey’in işe ara vermesi gerektiğini ve uzun bir süre istirahat etmesinin faydalı olacağını söyledi. Ahmet ve annesi doktorun önerilerinden sonra Türkiye’ye geri dönmenin daha doğru olacağına karar verdiler. Kemal Bey ve eşi bilet alıp Türkiye’ye döndüler. Ahmet ise babasının çalışma dosyalarını ve evraklarını toplamak üzere kasabaya geri döndü.

Ahmet eve girip babasının çalışma odasına yöneldi. Odasını toplarken bir harita fark etti. Haritada buldukları kasaba yuvarlak ile işaretlenmiş ve yanında 51. Bölge diye gösterilmişti. Ahmet çok şaşırıp gerçekten babası buraya 51. Bölgeyi araştırmak için gelmiş olabilir miydi? 51. Bölge ile daha fazla bilgi edinmek için odayı talan etti. Bulduğu bir dosyada , 2014 yılında 78 yaşında ki mühendis Boyd Bushman ile ilgili bilgiler buldu. 51. Bölgeye girdiğini ve orada uzaylıları gördüğü bir video hazırlamış. Üstelik videoda uzaylılara ait görüntüleri de göstermişti. Aynı yıl hayatını kaybeden Bushman 51. Bölge hakkında komple teorilerini daha da tetiklemişti.

Ahmet edindiği bilgiler karşısında şaşkınlığını gizleyemedi. Babasını arayıp belgeleri gördüğünü ve ona yardım etmek istediğini söyledi. Kemal Bey ne kadar Ahmet’i vazgeçirmeye çalışsa da başaramadı ve ona yol göstermeye karar verdi. Kemal bey Ahmet’e çalışma arkadaşı olan David Piaget’in numarasını verdi. David’e Kemal Bey’in oğlu olduğunu söylediğinde ona yardım edeceğini ve Ahmet’i beklediğini söyledi. . Ahmet babasının yönlendirmesiyle 51. Bölge araştırma merkezine doğru yola koyuldu. David ile araştırma merkezine giren Ahmet uzaylılar ve ufolar hakkında detaylı bilgilere ulaştı. Edindiği bilgilerle Türkiye’ye dönmek için yola çıktı.

Ahmet Türkiye’ye vardığında babası onu heyecanla bekliyordu. Edindiği bilgi ve belgelerle babasına yaşadıklarını uzun uzun anlattı. Heyecan ve merak içinde olanları dinleyen Kemal Bey oğluyla gurur duydu. Kemal bey oğluna kendisiyle çalışması için teklif yaptı. Ahmet heyecanla bu teklife çok sevindi ve hemen kabul etti. İlerleyen zamanlarda Ahmet ve babası uzay ve uzaylılar ilgili çalışmalarını geliştirerek Türkiye ve dünya çapında başarılı sonuçlar elde eden bilim insanları haline geldiler.

TAHA GÖKTAŞ

HARP OKULU'NDA BİR LİDER

Gökyüzü hâlâ gece mavisiydi, ancak Harp Okulu'nun taş duvarları arasında sabahın ilk ışıklarıyla birlikte hayat uyanmaya başlamıştı. Yıldırım, bu askeri eğitim mekanının baş karakteriydi. Gözleri, gece nöbetinde geçirdiği saatlerden dolayı hafifçe kızarmıştı, ancak kararlı bakışlarıyla doluydu. Harp Okulu'nun antik koridorlarında yankılanan adımlarıyla birlikte, zırlı kapıların ardında eğitim alanında çalışmak için sabırsızlanıyordu. Çünkü o, ülkesinin geleceğini savunacak genç subayları yetiştiren bu okulun bir parçası olmanın ağırlığı altında dimdik duruyordu.

Gün ağardıkça, egzersiz alanında askerler bir araya gelmeye başladı. Yıldırım, disiplinli bir şekilde birliklerini toplamalarına öncülük etti. Birlikleri, sıkı bir eğitim programına tabi tutarak, her bir askeri en üst düzeye çıkarmak için çabalıyordu. Sabah güneşinin ilk ışıkları, antrenman alanında parıldayan silahların ve askerlerin disiplinli adımlarının yansımalarına tanıklık ediyordu. Yıldırım, liderlik yetenekleri ve kararlılığıyla tanınan bir komutandı. Eğitim sahasında geçen her an, genç subayların karakterini şekillendirmek ve ülkenin güvenliğini sağlamak adına bir fırsat olarak görüyordu. O, sadece bir lider değil, aynı zamanda bir öğretmendi. Her bir askerin potansiyelini keşfetmek ve onları en iyi şekilde kullanmak için çalışıyordu. Gün boyunca taktik dersler, fiziksel antrenmanlar ve stratejik simülasyonlarla dolu bir program devam ediyordu. Yıldırım, birliklerinin her bir üyesiyle birebir ilgileniyor, onları motive ediyor ve zorlu anlarda birlikte çalışma yeteneklerini güçlendiriyordu. Onun liderliği altında, Harp Okulu'nun askerleri sadece fiziksel olarak değil, aynı zamanda zihinsel olarak da güçleniyorlardı.

Günün sonunda, gökyüzü kızıl bir renge bürünmüş, güneşin batışıyla birlikte Harp Okulu'nun bayrağı dalgalanıyordu. Yıldırım, bir gün daha tamamlanmış, amaçlarına bir adım daha yaklaşmıştı. O, ülkesini en iyi şekilde savunacak, Harp Okulu'nda yetiştirdiği genç subaylar aracılığıyla güvence altına alacaktı ve böylece, Yıldırım'ın liderliğindeki Harp Okulu, ülkenin savunma gücünü artırmak ve geleceğe güvenle bakmak adına çalışmaya devam etti.

Bir sonraki gün, Harp Okulu'nun koridorları yine Yıldırım'ın adımlarıyla çınladı. Ancak bu sefer, askerler arasında bir huzursuzluk vardı. Bir dizi zorlu görev ve beklenmedik sürprizlerle dolu bir gün, Yıldırım'ı liderlik yetenekleri konusunda bir kez daha sınavacaktı. Eğitim alanında toplandıklarında, Yıldırım, birliklerinin

gözlerindeki belirgin endişeyi fark etti. Hemen topluluğun ortasına geçti ve güven veren bir tonla konuşmaya başladı. "Askerlerim, bugün bizi bekleyen zorlukları birlikte aşacağız. Gücümüz, birlikte olduğumuzda ortaya çıkıyor. Her birinizin bu ekip için önemli bir parça olduğunu unutmayın."

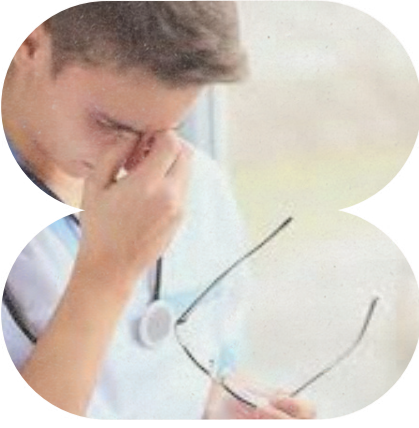
Gün boyunca, beklenmedik taktiksel zorluklarla ve simülasyonlarda karşılaşılan değişikliklerle başa çıkmak zorunda kaldılar. Yıldırım, soğukkanlılığını koruyarak hızla çözümler üretti ve birliklerini motive etti. Her zorluk, askerlerin birbirlerine daha çok kenetlenmelerine neden oldu.

Akşam geldiğinde, birlikler yorgun ama gururluydu. Yıldırım, gözlerindeki yorgunluğa rağmen bir tebessümle konuştu: "Bugün, gerçek savaşın ne kadar karmaşık olabileceğini gördük. Ancak birbirimize olan güvenimiz sayesinde her engeli aştık. Unutmayın ki, gerçek zafer, zorlukları birlikte aşabilmekte yatar." Gece bastırıldığında, Harp Okulu'nun sakinleşen koridorlarında Yıldırım, liderlikteki gücünü bir kez daha kanıtlamıştı. Birlikleri, bu zorlu günü birlik ve dayanışma içinde geçirmişti.

Yıldırım, yıldızlar altında, gelecekteki görevlerine hazırlanan genç subaylarıyla birlikte sessizce düşündü. Bu sadece bir eğitimdi, ama gerçek savaş zamanı geldiğinde bu birlik, ülkelerini gurur içinde temsil edecekti ve öğrencileri, Yıldırım'ın liderliğinde, bir sonraki güne daha hazır, daha güçlü ve daha birleşmiş bir şekilde uyanacaklardı.

MUHAMMET RAHMİ KÖSE

İYİ NİYETİN KÖTÜ SONUCU

Trabzon'un Ortahisar ilçesinde görevli olan bir aile hekimi vardı. Bu aile hekimi yeni yeni atanmış olmasına rağmen ilgilendiği aileler tarafından çok sevilmişti. En samimi olduğu aile olan Selvanoğulları ailesinin genç ve futbola merakı olan oğlu Emre'yi de çok seviyordu. Ne yazık ki bu dostluk başına büyük bela açacaktı. Ve o gün gelip çattı.

Bir salı günü emre Trabzonspor takımın seçmelerine katıldı ve kazandı. Takım onun için lisans çıkartacaktı. Lisans için sağlık belgesi lazımdı. Emre kalbinde hastalık olduğunu bilmesine rağmen futbol oynamak istiyordu bu yüzden aile hekimine gitti. Aile hekimi bunu bulunduğu merkezde gerekli aletlerin olmadığını hastaneye gitmesi gerektiğini söyledi. Emre ise zaten iyi olduğunu söyleyerek doktordan rica etti. Doktor da ısrarlarından dolayı hayatının hatasını yaparak bu belgeyi verdi.

Emre takımda çok iyi performans sergileyerek tüm ülkeyi kendine hayran bıraktı. Trabzonspor'da A takıma yükselen Emre kalp ağrıları çekmesine rağmen A takımına çıktığı için kimseye belli etmedi. Ağrıları zamanla şiddetlendi. Ne yazık ki bir pazara akşamı oynanan maçta kalp krizi nedeniyle hayata veda etti.

Emre Selvanoğulları'nın ölümü için soruşturma başlatılmıştı. Bu soruşturmalar sonucunda suçlunun aile hekimi olduğu kararına varıldı. Çünkü lisans için istenilen belgenin test yapılmadan verilmesi suç olarak kabul edildi. Aile hekimi buna itiraz ediyordu ve bu yüzden Savcı Ahmet Bey ile konuştu Ahmet Bey pazartesi günü kendisini savcılıkta beklemesini söyledi. Aile hekimi kendisini savunabilmek için odasındaki ses ve görüntü kayıtlarını alıp pazartesi sabahı erkenden savcılıkta Ahmet Bey'i beklemeye gitti.

6 saat olmuş sonunda savcı gelmişti. Doktor "Sonunda geldiniz efendim. "dedi. Savcı da "Beklenmeyen işlerim çıktı kusura bakmayın." dedi. Doktor "Ne kusuru Savcı Bey." dedi ve odaya girdiler aile hekimi savcılıkta tüm kayıtları savcının önüne sunmasına rağmen savcı bu delillerin yeterli olamayacağını söyledi. Bunun üzerinde aile hekimi üzüntü ile odadan çıkıp lavaboya gitti orada aklına yardımcısı Elif'i şahit olarak göstermek geldi fakat Elif bir süreliğine yurt dışına çıkmıştı .

Aile hekimi hızlıca Elif'i aradı. Elif geç de olsa telefona cevap verdi aile hekimi "Elif sen Emre Selvanoğullarına belgeyi verirken yanımdaydın değil mi?" dedi. Elif de "Evet hocam oradaydım." dedi. Doktor "Bana şahitlik yapabilir misin?" dedi. Elif "Yaparım hocam fakat buradan geleceğim uçak en erken 19.00'da, Buradan İstanbul'a inişim üç saat, İstanbul Trabzon iki saat. En kısa sürede gelmeye çalışacağım." dedi.

Aile hekiminin yarın sabah davası görülecekti. Elif apar topar havalimanına doğru yola çıktı. O sırada aile hekimi savcılıkta Ahmet Bey'i göndermemek için çabalıyordu.

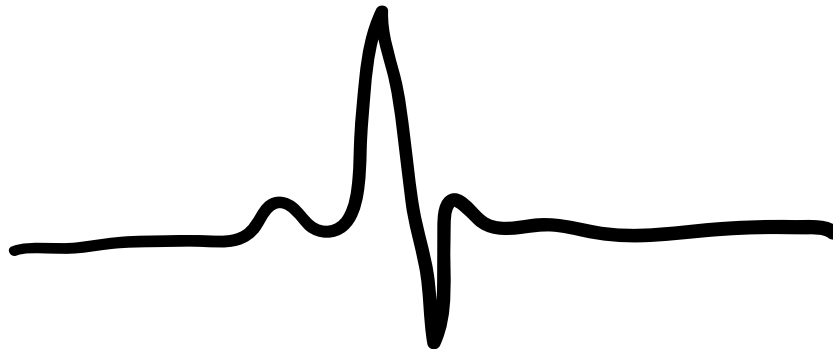
Savcı gitmesi gerektiği başka bir dava olduğunu söyleyerek oradan ayrıldı. Aile hekimi yorgun düşüp sandalyede uyuya kalmıştı.

Savcı dönünce "Hadi uyanma vakti." dedi. Aile hekimi bir korkuyla uyanıp kafasını kaldırdı en başta biraz bulanık görse de sonradan savcı olduğunu anladı hemen üstünü düzelterek " Sayın savcım arkadaşım gelmek üzeredir." dedi. "Tamam sorun yok beklerim." diyerek cevap verdi savcı.

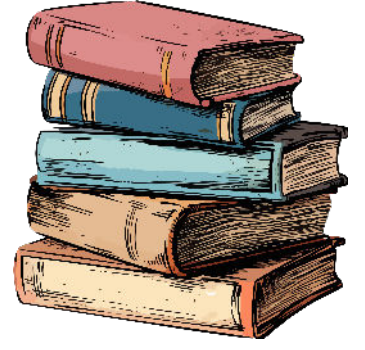
Aile hekimi hemen sağ cebindeki telefona sarılarak saate baktı saat 22.59'du. Şu ana kadar elifin gelmesi lazımdı hemen elifi aradı elifin telefonuna ulaşamıyordu yine aradı yine ulaşamadı en son bir hüznle savcıya döndü ve dedi ki "Sayın savcım galiba arkadaşım yetişemeyecek." O anda kapıdan Elif girdi tüm olayı anlattı ve savcı artık yeteri kadar delil olduğunu söyledi.

Sabahki davada deliller sayesinde aile hekimi suçsuz bulundu ve tekrar görevinde döndü ve bundan sonra kimseyle dost olacak kadar samimi olmaması gerektiğini anladı. Artık işinde mutlu ve daha güvenilir bir şekilde çalışıyordu.

MUHAMMET ALİ TOPRAK

KİTABIN ÖNEMİ

Cemil bir fabrikada çalışıyordu. Bir gün işteyken bir iş kazası geçirdi ve onu hastaneye kaldırdılar. Ayağı kırıldığı için hastanede birkaç gün kalması gerekiyordu.

Bu olaydan iki gün sonra Cemil'in arkadaşlarından biri olan Selim, Cemil'in hastanede olduğunu öğrenir ve onu ziyaret etmek için hastaneye gelir. Nasıl olduğunu halini hatırladıktan sonra ona sağlık alanıyla ilgili bir kitap hediye etti. Cemil "Teşekkür ederim ama ben kitap okumaya alışkın değilim büyük ihtimalle bu kitabı hiç okumayacağım sende kalsın, sen okursun çünkü sen kitap okumayı çok seviyorsun." dedi. Selim ise "Nasıl kitap okumayı sevmezsin ki? Ben bugüne kadar kitaplardan daha faydalı bir şey görmedim. Hem sen şimdi hastanedesin boş zamanın var. Bu kitabı çok rahat bitirirsin zaten kısa bir kitap." dedi. Cemil çok da ikna olmadı ama arkadaşını zaten sözleriyle kırdığını fark etmişti ve daha fazla kırmak istemiyordu. "Tamam." dedi ve kitabı aldı.

Bir süre sonra Cemil'in yapacak bir şeyi olmadığı için sıkıldı ve arkadaşının verdiği kitabı aldı Çok da okuyası yoktu ama en azından boşuna oturup bir şey yapmamaktan daha iyi olacağını düşündü. Kitabı açıp okumaya başladı. Kitap sağlıkla ilgili çok güzel bilgiler veriyordu ve bu bilgileri çok eğlenceli bir şekilde aktarıyordu. Kitabı hızlıca bitirdi.

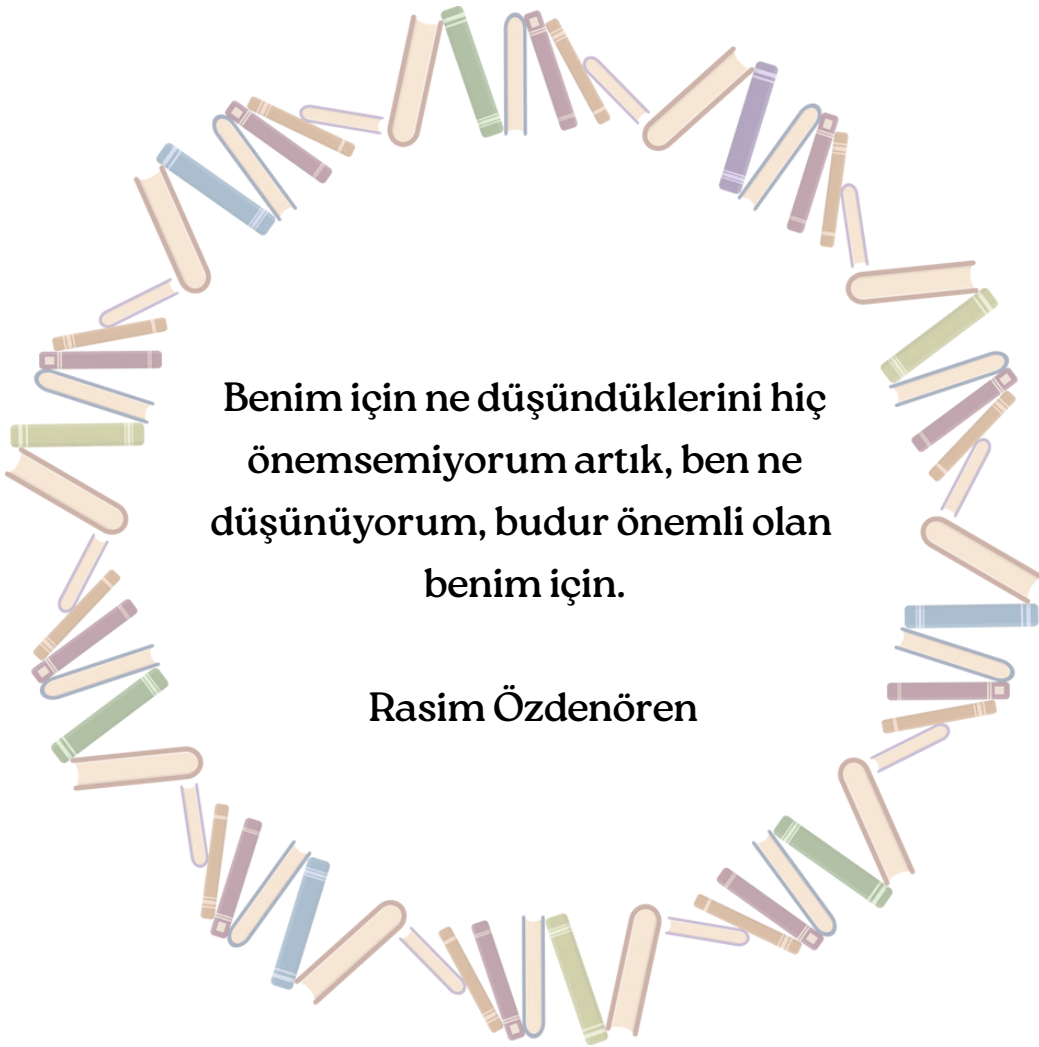
Ertesi gün hastaneden çıktı. İki hafta evde dinlenmesi gerekiyordu. Evde eşi ve kızı olan Melisa onunla ilgileniyordu. Çok geçmeden iyileşti. Birkaç gün sonra Melisa babasına çok sıkıldığını ve evden çıkıp bir pikniğe gitmek istediğini söyledi. Annesi "Baban daha tam iyileşmedi onu şimdi yormayalım istersen." dedi. Babası "Tamam tamam zaten çok yorulmam, kızımız pikniğe gitmek istiyorsa onu üzmemelim, haydi hazırlanın. Ben de zaten evde otura otura sıkıldım." dedi. Hazırlanıp yola koyuldular.

Piknik yapacakları alana ulaştılar ve bir yer bulup oturdular. Biraz sonra Melisa parkta oynarken ona bir akrep sokar. Eşi panik halindeyken Cemil'in aklına arkadaşının verdiği kitap geldi. Çünkü bu kitapta akrep ve yılan sokunca yapılması gereken ilk müdahaleler anlatılıyordu ve ilk müdahaleyi yapıp kızını acilen hastaneye götürdü. Doktorlar ona ilaç verdiler ve Cemile "İlk müdahaleyi yapmasaydınız kızınızın hayatı tehlikeye girebilirdi." dediler. Cemil çok sevindi.

Kızı Melisa bir müddet sonra iyileşti. Cemil arkadaşını arayıp ona teşekkür etti ve başından geçen olayları anlattı. Arkadaşı Selim ona “Sonunda kitapların önemini anlamışsın. Ben de sana ilk baştan kitapların benim hayatımda gördüğüm en önemli şey olduğunu söyledim çünkü hem vaktini değerlendirmeni hem de günlük hayata da faydası dokunur.” dedi.

Cemil bu olaydan sonra çok kitap okumaya ve vaktini en iyi şekilde değerlendirmeye başladı. Çok çalıştı , dışarıdan eğitime devam etti ve fabrikada daha yüksek görevlere terfi etti. Gelecekte kızına bıraktığı en büyük miras ise kitapları ve şu sözler oldu "Umudunu hiçbir zaman kaybetme. Her zaman kendini geliştir ve hiçbir zaman vazgeçme."

AHMET ALKHATİB

Benim için ne düşündüklerini hiç önemsemiyorum artık, ben ne düşünüyorum, budur önemli olan benim için.

Rasim Özdenören

OTOBÜS BEKLERKEN

Umut bugün yeni okuluna başladı. Okuluna nasıl gideceğini henüz bilmiyordu. İlk gün onu okula babası bırakmıştı. Okulun birinci haftası hızla geçmişti. Umut artık okula otobüsle gidebiliyordu.

Her sabah otobüs durağında yaklaşık on beş dakika okula gideceği otobüsü bekliyordu. Zaman hızla geçmişti ve sınav haftası gelmişti. Umut bir gün edebiyat sınavı için çok erken kalkmıştı. çünkü çok heyecanlıydı. Aynı zamanda edebiyattan kalacağını düşünüp korkuyordu . Edebiyattan kalırsa sınıfta kalacağını biliyordu.

Umut hazırlanıp aceleyle evden çıktı ve durağa doğru hızlı adımlarla yürümeye başladı. Otobüs durağına geldiğinde bekleyecek bir yer bulamadı. Durak her zamankinden daha fazla kalabalıktı. Umut kalabalığı görünce şaşırıldı. Otobüsler gecikmişti ve gelmiyordu. Umut bir köşeye geçti ve otobüsü beklemeye başladı. Yarım saat geçmişti. Otobüslerden henüz gelen yoktu. Umut gittikçe daha da stresleniyordu. Ne yapsam diye düşünürken en sevdiği dizi aklına geldi. O diziyi ne zaman izlese içinde hiç korku kalmıyordu. Dizi onu rahatlatıyordu. Telefonunu açtı ve diziyi izlemeye başladı.

Diziyi izlerken zamanın nasıl geçtiğini anlamadı. Kafasını kaldırıp etrafa baktığında kimsecikleri göremedi. Otobüsler gelip gitmişti. Umut okula geç kalmıştı. O günkü edebiyat sınavına giremeyecekti. Olduğu yerde ağlamaya başladı, Koşarak eve gitti ve annesine aceleyle “Anne! Anne!” diye bağırdı. Annesi kapıyı açtı ve Umut’un okula niçin gitmediğini sordu. Umut başına gelenleri anlattı. Hemen okula gidip idareye durumu anlattılar. İdare dersin öğretmeniyle de görüşerek bir sınav hakkı daha verdi. Ertesi gün okula gitti. Edebiyat sınavı başarıyla geçmişti.

Sonunda sınav haftası da bitmişti. Umut artık rahattı. Okullar ara tatile girmişti. Umut ara tatilde köye gidecekti. Bu sefer hiç acelesi yoktu ne de olsa bir hafta dinlenebilecekti. Otobüs durağına geldi beklemeye başladı beklerken canı sıkıldı ve yine dizi izlemeye başladı. Bu sefer aha dikkatli bir şekilde otobüsü bekliyordu. İki dakikada bir kontrol ediyordu. Umut orada bir saat beklemişti.

Nihayet otobüs geldi. Umut otobüs şoförüne neden bu kadar geç geldiklerini sordu şoför otobüsün arıza yaptığını söyledi. Umut otobüse bindi ve arka koltuğa oturdu. Yolunun uzun olduğunu bildiği için dizinin kaldığı yerden izlemeye başladı. Diziye o kadar dalmıştı ki .etrafına hiç bakmıyordu. Otobüs son durağa gelmişti ama Umut geldiğini fark etmedi ve otobüsten inmedi. Otobüs şoförü, en arkada oturan Umut'u görmedi ve tekrardan sefere başladı.

Umut dizi izlemeye devam ediyordu. Etrafına baktığında daha gelmediğini gördü ve şoföre nerede olduklarını sordu şoför Umut'u otobüste gördüğü için şaşırdı çünkü otobüste hiç yolcu kalmamıştı. Şoför sordu "Sen nerede inecektin?" Umut gideceği köyün ismini söyledi. Şoför orayı az önce geçtiklerini söyledi. Umut hiç fark etmemişti. Ne yapacağını bilmiyordu duraklar bastan başlamıştı.

Sonunda köyüne varmıştı. Dikkatsizliği yüzünden ne kadar zaman kaybettiğinin farkına vardı. Artık daha dikkatli davranacaktı. Umut sürekli geziyordu. Köyden teyzesine, teyzesinden ananesine, ananesinden yengesine... Ertesi gün Umut, teyzesine gidecekti. Öğlene doğru otobüs durağına geldi. Tekrar en sevdiği diziyi açtı ve izlemeye başladı bu sefer çok dikkatliydi. Otobüsü kaçırmamak için sürekli etrafına bakıyordu. Önceki gün yaşadıklarını bugün de yaşamak istemiyordu.

Çok geçmeden otobüs geldi. Umut otobüse bindi. Bu sefer en öne oturdu. Çok dikkatliydi. Bir yandan da dizisini izliyordu. Arada bir etrafına bakıyor, nerede olduğunu şoför e soruyor ne kadar yolunun kaldığını hesaplıyordu.

Umut çok akıllı çocuktü. Yaptığı hatalardan ders çıkarabiliyordu ama her sabah otobüs durağında o en sevdiği diziyi izlemeden de duramıyordu. En azından otobüsü ve ineceği yeri kaçırmıyordu.

YUSUF SEVİNÇ

ÖZGÜR FİLİSTİN

Bugün 7 Ekim 2023. Uzun bir aradan sonra Gazze'nin İsrail'e karşı savunma başlattığı gün bugün. Gazzelilere ya bir umut ya da olayların daha kötü bir yere gideceği gündü bugün. Belki dünya sesimizi duyar arkamızda olurlar bu haksızlıklara karşı gelirler Filistin huzurlu günlerine geri döner diye hayal etmiş olabilirler ama hiç öyle bir şey olmamıştı. Dünya gündeminde Filistinliler toprak sattı onlara az bile gibi haberlerle karalamaya kalktılar. Aslında olayın gerçeği bu değildi İsrail askerleri onları kendi mülklerinden zorla çıkartıp açık arttırmayla kendi milletlerine satmışlardı. Evlerinden zorla çıkarılan Gazzelileri de mülteci kamplarını yerleştirdiler. Adamlar kendi ülkelerinde mülteci gibi yaşıyorlardı ve bunu anlayamayan insanlar böyle yalan yanlış olaylarla Gazze'yi karalamaya çalışıyorlardı.

İsrail bu savunmayı bir saldırı olarak gördü buna karşılıklıta saldırmalarını kuvvetlendirdiler bu kuvvetlendirmeyi vicdanı olmayan bazı ülkeler ve firmalardan destek alarak yaptılar. Bunun sonucunda da savaş suçu işlemeye devam ettiler. Filistin'in küçük bir kasabasında on- on iki yaşlarında ailesiyle beraber yaşayan bir çocuk vardı Filistin topraklarındaki zorlu koşullara rağmen, o her zaman gülümseyen ve umut dolu olan bir çocuktur.

İsra'nın günleri, sabah güneşinin yavaşça doğduğu anla başlardı. Gazze'deki küçük evlerden birinde, İsra ve ailesi yaşamaktaydı. Her sabah, İsra'nın annesi ona Filistin'in tarihini, kültürünü ve mücadelesini anlatırdı. Küçük kız, ülkesinin geçmişinden ilham alıp, geleceğe umutla bakardı. Günlerden bir gün silahlı askerler İsra'nın evini basmıştı ve onları zorla çıkarmak istemişti bu durum İsra'nın annesinin anlattığı olaylardan biriydi. İsra çok korkmuştu sonucunda evsiz kalacaklardı. Silahlı askerler İsra ve ailesini mülteci kapına götürdüler ve kampın adı Jabalia Mülteci Kampı'ydı. Adı zorumuza gidiyordu çünkü kendi ülkemizde kendimize ait evden zorla çıkarılıp buraya getirmeleri gerçekten çok rahatsız ediciydi ama bu bizi onlara karşı daha dirençli olmamızı sağlıyordu.

Filistin'deki zorlu yaşam koşulları her zaman varlığını hissettirirdi. İsra, okula gitmek için her gün tehlikeli yolculuklar yapmak zorundaydı. Sınırlar, duvarlar ve kontrol noktaları onun yolu üzerinde birer engeldi. Ancak, .

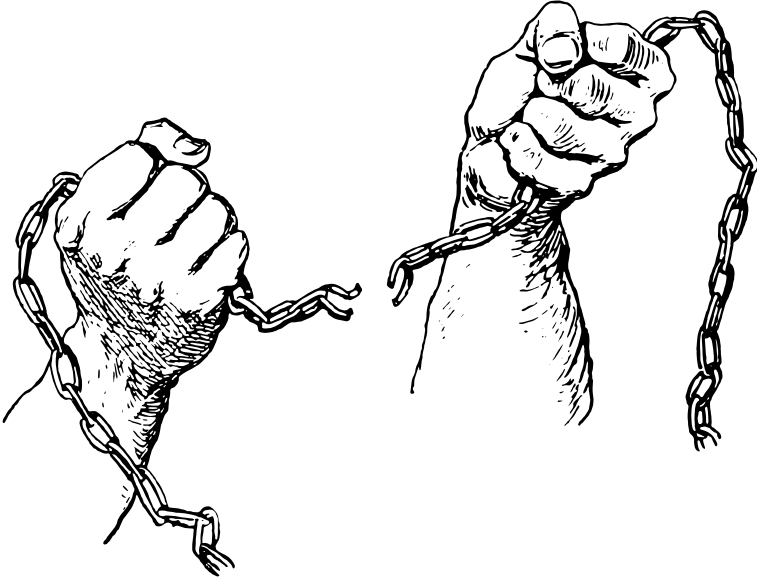
İsra'nın içindeki direnç, bu zorluklara karşı gelmesini sağlıyordu. Bir gün, İsra'nın okulu, onların bu duruma karşı küçük arkadaş topluluğundan bir sanat projesi düzenlemelerini istedi. Çocuklar, Filistin'in güzelliklerini ve mücadelesini resim, şiir ve hikayelerle ifade etmeye davet edildiler. İsra, bu projeye büyük bir coşkuyla katıldı

İsra ve arkadaşları , resimlerinde Filistin'in renkli çiçekleri ve tarihi yerleriyle dolu bir diyar tasvir etti. Aynı zamanda, duvarlara yazdığı kelimelerle Filistin halkının dayanışma ve direnişini yansıttı. Bu proje Dünyada da çok tepki gösterdi keşke Filistin İsra ve arkadaşlarının tasvir ettiği gibi yer olsaydı da tüm insanlık huzur içinde yaşasaydı diye umut etmişlerdi. Bu durum İsra ve arkadaşlarını çok sevindirmişti. İsra ve arkadaşları sadece bu durumla kalmayıp Filistin'deki çocuklar arasında birlik ve güç hissi yaratmaya yardımcı oldu.

Bir gün, İsra'nın yaşadığı mahallede bir olay meydana geldi. Birlikte oyun oynadığı arkadaşlarından biri, bir oyun sırasında yaralanmıştı. Bu olay, İsra'yı ne kadar üzse de bir o kadar da içindeki umudu daha da güçlendirdi. Çocuklar arasında yardımlaşma ve dayanışmanın önemi bir kez daha anlaşılmıştı.

İsra, Filistin'in geleceği için umutlu bir çocuk olarak yaşamaya devam etti. Zorluklara rağmen, onun içindeki direnç ve sevgi, Filistin halkının bir gün özgür ve bağımsız bir şekilde yaşamasına olan inancını güçlendiriyordu. Onun gözleri, barış ve özgürlük dolu bir Filistin için yanıyordu ve o, bu hayalin gerçekleşeceği günü sabırla beklemeye kararlıydı.

EMİR ALİ ŞİMŞEK

PARİS GECESİ

Paris'in ışıkları, yeni başlayan polis memuru Jules'in gözlerini kamaştırıyordu. Eğitimden yeni çıkmış, heyecan dolu bir genç olarak, ilk görevi hafiften gerilimle dolu bir başlangıç yapmıştı. Rue Saint-Antoine'de bulunan eski bir apartmanın gizemli olayı, genç polisi derinden etkilemişti.

Akşamın karanlığı çökerken, Jules, apartmanın kapısını geride bıraktı ve adımlarını Seine Nehri boyunca atan bir rüzgarın içine bıraktı. Görev sırasında hissettiği huzursuzluk, şimdi onun düşüncelerini sarhoş ediyordu. Birkaç sokak lambası, daracık geçitleri aydınlatırken, Jules'un zihni hala olayın karmaşıklığıyla boğuşuyordu. Kapısız bir daire, içinde sadece bir masa ve üzerinde bir mektup bulunan esrarengiz bir oda... Her adımda, gizemin karanlık gölgeleri genç polisin peşini bırakmıyordu.

Seine Nehri'nin kıyısındaki bir banka oturduğunda, gökyüzü yıldızlarla bezenmişti. Fakat Jules'un gözleri, yıldızlara değil, içinde taşıdığı sorulara kayıyordu. Olayın ardındaki düğümleri çözmeye çalışırken, adaletin ağırlığını hissetti. İlk kez, gerçek dünya ile eğitim sırasında öğrendiği teoriler arasındaki farkı net bir şekilde görebiliyordu. Bir yandan şehrin gece hayatının uğultusu, diğer yandan ise içsel bir sessizlik... Jules, düşüncelerini toparlamaya çalışırken, polislik mesleğinin zorluğunu kavırıyordu. Her an, bilinmezlikle dolu bir hikayenin içine çekilebilirdi.

Görevi tamamladıktan sonra, Jules Paris'in ışıklarına doğru yürüdü. Gökyüzü yavaşça ağarmaya başlamıştı. Yeni başlangıcının ardında bıraktığı izler, genç polisin gözlerinde biraz daha derin bir anlam kazanmıştı.

O gece, Paris'in sokaklarında dolaşırken Jules, adaletin peşinden koşmanın ne kadar karmaşık ve çetrefilli bir yol olduğunu fark etmişti. Devriyesi bittikten sonra sadece kendi çevresine ışık verebilen geceye karışan lambaların yanından yavaşça yol aldı. Evine vardı, Lambaları açtı ve etrafa göz gezdirdi. Evdeki kalan yarım işlerini bitirmeye çalıştı.

Bunlar olurken zihni ise farklı işlerle meşguldü. Görmek, duymak bunlar yapmaya gelince bir kenarda kalıyordu. O gerçekten bir polis olabilir miydi? Belki de polisliği bırakmalıydı. Geceyle birlikte son ışıklar sönerken Jules başarılı bir polis memuru olduğu rüyalara çoktan dalmıştı.

SÜLEYMAN BUĞRA ÇAKIR

ODAKLANMA

Sıcak bir yaz gününde Efe, her zamanki rutin iş gününde masasının başında oturmuş, klavyeye dokunarak görevlerini hızla yerine getiriyordu. Bugün özellikle yoğun bir programı vardı ve günün başından beri adeta koşturuyordu. Raporlar, toplantılar, yetiştirilmesi gereken projeler derken dakikalar nasıl geçtiğini anlamamıştı. Zamanın hızla akıp gittiği o anlarda, göz kapakları ağırlaşmaya başladı ve uykunun pençesine kapılmak üzereydi.

Gözlerini ovuşturdu, başını kaldırdı ve ofisin etrafına göz attı. Çalışma arkadaşlarının ekranlarında aynı yoğunlukla işlerini sürdürdüklerini görmek, içinde biraz rahatlama hissi uyandırdı. Ancak, ne kadar çabalasa da uykusuzluğun ve yorgunluğun pençesinden kurtulamıyordu. Kafasını dik tutmaya çalışsa da, koltuğunun yumuşaklığı ve sessiz ofis atmosferi onu adeta bir uykuya davet ediyordu.

Sonunda, dayanamayıp gözleri kapanmaya başladı. Zihnindeki düşünceler yavaşladı ve işte bu an, Efe'nin iş yerinde beklemediği bir anda uykuya daldığı andı. Zamanın nasıl geçtiğini anlamadan, kısa bir an için bile olsa uyuya almıştı.

Uykusundan sıçrayarak uyandı. Etrafına hızla bakındı, endişeli bir şekilde zamanın ne kadar geçtiğini kontrol etmek istedi. Neyse ki, iş arkadaşlarının dikkatini çekmemişti. Derin bir nefes aldı ve kendine geldi. Bu durumun tekrarlanmaması gerektiğini düşündü.

Efe, iş yerinde uykuya dalmış olmasının ardında yatan sebepleri düşündü. Belki de önceki gece geç saatlere kadar çalışmış, yeterli uyku alamamıştı veya belki de son dönemdeki stres ve yoğunluk onu böylesine bir anlık uykuya itmmişti. Ne olursa olsun, bu durumun iş performansını olumsuz etkileyebileceğini biliyordu.

Bu tür durumlarla başa çıkabilmek adına çeşitli çözüm yolları aklına geldi. Daha düzenli bir uyku düzeni kurmak, çalışma saatlerinde daha sık mola vermek, belki de ofiste küçük egzersizler yaparak zindelik kazanmak... Bu düşüncelerle dolu bir şekilde işe geri döndü.

Efe'nin gözleri bir kez daha ekranına odaklandı. Ancak bu sefer, daha dikkatli olmaya kararlıydı. İşine odaklanırken, kısa aralıklarla kalkıp hareket etti. Dikkatini toplamak için odaklanma teknikleri denedi. Bu küçük adımların, iş yerinde uykuya dalma gibi durumların önüne geçebileceğini umuyordu.

Efe'nin yaşadığı bu durum sadece onun değil, birçok çalışanın karşılaşılabileceği bir sorundu. Ancak onun için önemli olan, bu durumla başa çıkabilme ve iş performansını olumsuz etkilememektir. İş yerinde uyanık kalmak, hem kişisel hem de profesyonel bir zorluktu ve Efe bu zorluğun üstesinden gelme yolunda adımlar atmaya kararlıydı.

MAMOUN ALDYAB

SICAK GALERİ

Sıcak yaz güneşi, şehrin beton duvarlarında yankılanırken, Salih, kendi içinde kendisini arıyordu. O sıcak günün stresini üzerinden atmak ve biraz serinlik bulmak istiyordu. Tesadüfen, şehrin gürültüsünden uzakta, tarihi bir binada yer alan eski bir sanat galerisini keşfetti. Galeri, kapısından içeri adım attığı anda, Salih'i kendine çeken bir atmosferle karşılaştı.

Ahşap zemin, yüksek tavanlar ve eski duvarlardaki tablolar, galerinin atmosferini bir başka boyuta taşıyordu. Salih, ilerlerken duvarlarda asılı duran tabloların çeşitliliğiyle karşılaştı. Birinci odada, meyveler çiçekler içeren resimler ve manzaralar onu karşıladı. Renklerin dansı, çiçeklerin güzelliği, ve dağların görkemli silueti, Salih'i adeta başka bir dünyaya taşıdı. Sıcak yaz gününün dışındaki bu serin atmosfer, Salih'e bir nefes alma fırsatı sunuyordu. İkinci odaya geçtiğinde, soyut resimlerin büyüdü dünyasına adım attı. Renklerin ve formların organik bir uyum içinde dans ettiği tuvaler, Salih'in düşünsel bir yolculuğa çıkmasına neden oldu. Ressamın duygularını renkler ile ifade etmesi, Salih'i adeta bir başka boyuta taşıyordu. Her tablo, soyut bir dünyanın kapılarını arıyor, zihnini farklı bir gerçekliğe davet ediyordu.

Üçüncü odaya geçtiğinde, figüratif tablolar ve portrelerle karşılaştı. Bir kadının portresi, gözlerindeki derin anlamla onu içine çekti. Ressamın, kadının ifadesine öyle bir dokunuş yapmış olması, Salih'in duygusal bir hüznle sarhoş olmasına neden oldu. Kadının bakışları, geçmişte yaşanan ayrılıkları ve kayıpları anımsattı.

Galerinin en sonunda, çağdaş sanatın baş döndürücü bir korkutuculuğu vardı. Sanatçı, farklı materyalleri kullanarak soyut bir dünya yaratmıştı. Salih, gariplikler etrafında dolaştıkça, her bir parçanın kendi hayatındaki çatışmaları temsil ettiğini hissetti. Farklı öğelerin bir araya gelmesi, yaşamın çeşitliliği ve karmaşıklığına dair bir benzetme oluşturuyordu.

Salih, galeriyi gezerken, sadece resimlere ve garipliklere bakmakla kalmayıp, aynı zamanda içsel bir yolculuğa çıktığını fark etti. Sanat, onun duygusal peyzajını yansıtıyor, geçmişin izlerini çağrıştırıyor ve geleceğe dair umutları alevlendiriyordu. Sıcak yaz günü, galeride geçen bu anlar, Salih'in içsel keşiflerle dolu bir hikayenin başlangıcını oluşturuyordu.

Galeriden çıktığında, Salih, şehrin sıcak ve yoğun atmosferine geri döndü, ancak içinde taşıdığı sanatın izleriyle daha zengin ve derin bir şekilde hissediyordu kendini. Bu küçük galeri, onun için sadece bir mekan değil, aynı zamanda duygusal ve düşünsel bir serüvenin başlangıcıydı. Artık sıcak günler, Salih için sadece ter ve güneş değil, aynı zamanda sanatın sihirli dünyasına olan bir kapıydı.

Galerinin sonunda, Salih, galeri sahibiyle karşılaştı. Güzel bir sohbetin ardından galeri sahibi, Salih'e galerideki eserlerin hikayelerini anlattı. Bu hikayeler, ressamın ve sanatçıların yaşamından, duygusal yolculuklarından ve eserlerini yaratırken hissettikleri derin duygulardan bahsediyordu. Salih, resimlerin ve heykellerin ardındaki bu hikayelerin, sanatın gerçek gücünü anlamasına yardımcı olduğunu hissetti.

Galeri sahibinin rehberliğinde, Salih, galeriye özgü bir atölyeye geçti. Burada, kendi duygularını tuvale dökmek için fırça ve boya ile tanıştı. İlk başta tereddüt eden Salih, zamanla kendi ifadesini bulmaya başladı. Renklerle oynamak, form ve figürleri keşfetmek, ona kendi iç dünyasındaki zenginlikleri açma fırsatı verdi.

Atölyeden çıktığında, gün batımının renkleriyle boyanmış gökyüzünü gördü. Şehrin gürültüsü, galeride geçirdiği sakin anların yerini alsa da, Salih, sanatın gücünün sadece galeri duvarları içinde değil, hayatın her anında olduğunu fark etti. Sıcak yaz günü, onun için sadece bir resim galerisi ziyareti değil, aynı zamanda kendi yaratıcılığına ve içsel keşfine açılan bir kapı olmuştu.

Salih, sanatın global bir dil olduğunu ve herkesin kendi benzersiz hikayesini anlatabileceğini keşfetti. Galeriyi, sadece bir mekan değil, aynı zamanda bir topluluk ve paylaşım alanıydı. Salih, bu deneyiminin, sıcak yaz günlerini daha anlamlı ve zengin kılabileceği bir dönüm noktası olduğunu biliyordu.

Salih, sanat galerisinden çıktığında, günün geçmiş olduğunu ancak içinde yeni bir şeylerin başlamakta olduğunu hissetti. Galeriyi, ona sadece resimleri değil, aynı zamanda kendi iç dünyasını keşfetme fırsatı vermişti. Artık sıcak yaz günleri, Salih için birer fırsat ve keşif kaynağıydı.

Evine dönerken, galeride gördüğü tablolar ve heykeller aklında dolaşıyordu. Sanatın evrenselliği ve güzelliği, onu derin düşüncelere sürüklemişti. Salih, bir sonraki sıcak yaz gününde tekrar galeriyi ziyaret etmeyi ve belki de kendi sanatını yaratmaya devam etmeyi düşündü.

Bir günbatımı, şehrin üzerine yumuşak bir huzur getirirken, Salih, sıcak yaz günlerinin güzelliklerini bir kez daha fark etti. Artık stresle dolu bir günün ardından sanat galerisinin kapılarını aralamak, ona hem dinginlik hem de ilham veriyordu.

Salih'in hikayesi, sıcak bir günün basit bir sanat galerisi ziyaretiyle nasıl dönüşebileceğini gösteriyordu. Sanat, ona sadece güzellik değil, aynı zamanda içsel bir hazine bulma şansı tanımıştı. Ve böylece, Salih'in sıcak yaz günleri, sanatın iziyle dolu, anlam dolu bir serüvenin başlangıcını simgeliyordu.

AHMET BURAK MUTAFOĞLU

SON GÖREV

Çok eskide kalmıştı o “Güven” dedikleri şey. Artık kimse birbirine güvenmiyor, sırtını dönüyordu.

Uzun zaman önce yaşanan bir savaşta öyle kayıplar olmuş ki, herkes bunu unutma çabası gösteriyormuş. Bu savaşı unutmaları, sonucu değiştirmemiş. Hırsızlık ve cinayet oranları artmış, ilk yardım ekipleri adam seçer olmuşlardı. Eski adı ile Ankara şehri, artık değişmiş ve çok bölgeden insanlar barındırıyordu. Ülkeler yoktu. Sadece dengesi bozulmuş ve son zamanlarını yaşayan bir dünya vardı. Suçlular yaptıklarından memnundu ve rahat hissediyorlardı çünkü onları durduran yoktu. Polis görevi gören ekipler vardı ama yetersiz kalıyordu.

Bir gün daha önceden akıl edilmesi gerektiği düşünülen bir fikir ortaya çıktı: “Dünyadaki uzmanları bir araya toplamak.” Düşünüldüğünde akla yatan bir fikirdi ama nasıl olacaktı? Bunun üzerine farklı bölgelere adam gönderildi ve uzun arayış başladı. Uzun sürdü çünkü gerçekten iyi niyetli Avcı Savaşçı bulmak zor işti. Yıl sonuna kadar neredeyse bütün ekip tamamlanmıştı. Bir kişi hariç. O kişi Akina'nın hayaleti diye anılıyordu. Dağdan en hızlı inen oydu. Bir sürücüyü ihtiyaçları vardı. Bunu herkes biliyordu. Sürücüyü alıp Ankara bölgesine getirdiler. Onu eğiterek dedektifliğe hazırladılar. Sürücüyü dedektif yapmak bazılarında saçma geliyordu ama bunun bir sebebi vardı. Yakalanması gereken baş suçlu bir yarışçı idi. Son görev olarak onu eski adı ile İdris Dağı'nda yenecekti.

Gel zaman git zaman dedektiflikte ustalaşan sürücümüz, geç de olsa takımına katıldı. Dedektiflik hissi ve heyecanı içine işleyen karakterimiz artık kendi stilini belirlemişti. 95 model iki tabancayı iki yanına takmış, geniş ve daire şeklindeki şapkasını hafif öne indirmişti. Batılı kovboylardan farkı yoktu. Aklından kıraathaneye girip masaları tekmelemek gelmişti. Tabi bu işin şaka kısmıydı. Yürürken önünden geçen saman toplarını hayal ediyordu. Hayali bile havalydı. Ekibinin yanına geri döndü. Ekipte bir koşucu, iki sistem çökeltici, bir ajan ve bir de başına ödül konmuş hedef arayan kovboy gibi giyinmiş sürücü dedektif vardı. Onun kod adı artık “Hayalet” olmuştu. Akşamüstü yaptıkları o bir haftalık programın ayrıntılarını öğrenmek için “Karargah” dedikleri yere gidiyorlardı. Hayalet, gezmekten ve yeni yerler görmekten pek hoşlanmazdı. Zaten yeni yer yoktu. Genellikle tek görülen manzara, hurdadan yapılmış ağaç eve benzeyen yerleşim yerleri ve neredeyse dev gibi denilebilecek boyuttaki neon ışıklı marka reklamlarıydı. Takım arkadaşları ile sohbet etmeyi, neon ışıklar ile donatılmış hurda yığını manzarasına değişen hayalet, kendini sohbete iyice kaptırmıştı. Güneş neredeyse batmıştı.

İşte o sırada yapacakları ilk görevin konusu açıldı: Sistem1:”İlk görev hakkında tek bildiğim bir disko salonundan bilgi sızdıracağımız. Belli etmeden işi bitirmek çok zor olacak.” Uyuşuk021(koşucu):”İnan bana bu

işten kolayı yoktur. O kadar insan içinde şüphe çekeceğini düşünen varsa şimdiden ayrılabilir. Değil mi amigo?” Koşucu, amigo derken hayalet seslenmişti. Hafif alaycı bir tavırla. Hayalet: “Evet dostum. yakında hepimiz kimin şüphe çekme makinesi olduğunu göreceğiz.” Bu cevabı verdikten sonra daha ciddi sürmeye başladı. Uyuşuk021’in lafının altında kalmak istemiyordu. Kısa bir süre sonra mekana varmışlardı. Karargah için gelmişlerdi. Evet. Ama işin tuhaf yanı burada hiç karargaha benzeyen ya da en azından onu andıran bir yapı yoktu. İşin başında şaka olamayacak kadar ciddilerdi. Ekip üyelerinin gördükleri pek tanıdıktı.

Çünkü burası diğer yerlerden farklı görünmüyordu. Harry Potter hikayelerindeki gibi arasında boşluk olmayan iki yapı zıt yönlerde kayıp yeni bir yapı oluşacak değildi. Evet teknoloji gelişmişti ama o kadar da fantastik olamazdı. Düşündükleri şey gerçektir. Bina oluşma olayı değildi tabii ki. Onlara söz edilen karargah gerçekten eskiydi. Eski ve yarı paslı koyu yeşil bir kapısı vardı. Oldukça şirin görünse de bunun önemi yoktu. Düşündükleri karargah uzaktan yakından buna benzemiyordu. Bina kapısının hemen yanında küçük bir zil bile vardı. Telefon ile yukarıdan biri ile irtibata geçemeyecekleri için tek seçenekleri olan zile bastılar. Zile basmalarının sonucunda şifre istenebilirdi ya da gerçek bir bireyin sesi duyulabilirdi. Bunun yerine sadece paslı kapıda hareketlenme oldu. Ne olacağını sabırla izliyorlardı. Kapı açılmamıştı. Üzerinde daha önce olmayan bir kamera belirdi. Projektör ışığına benzeyen lambasını ekibin üzerine tutup ses çıkardı. Muhtemelen güvenliği bir çeşit yüz tanıma sistemi ile sağlamışlardı. Garip olan ise, bu makinenin yeni ekibi nasıl tanıdığı idi. Ne yazık ki takımlarında bayan olmadığı için “Bayanlar önden” diyerek kapıdan ilk geçmesine izin verecekleri bir fedaileri yoktu. Bu yüzden kapıya en yakın olan ve kod adının Neo olmasını isteyen ama Mahmut koyulan Matriks filmi hayranı ajan ilk girdi. Kimse önden gitmek istemiyordu çünkü hava karanlık ve içerisi bir o kadar ürkütücüydü. Hayalleri bir hangar büyüklüğünde ve dışarıda zırhlı araçları olan bir yer iken, onlar kolonları çürümeye yüz tutmuş ve her kapısı korku oyunlarını andıran sesler ile açılan kapılara sahip olan bir binadaydılar. Neyse ki Uyuşuk021’in el feneri vardı. Koridorlarda hep birlikte fener tutan fedaiyi sırayla değiştirip arkasından yürüyorlardı. Sonunda farklı bir şeye denk geldiler. Tahtadan merdiven vardı ve tavana paslı zincirlerle asılı tabelada “Karargah” yazıyordu. Bunun üzerine Sistem2: “Aman ne karargah. Kendimi korku evinde gibi hissediyorum” dedi iç çekerek Uyuşuk021: “Fener sırası sende kovboy efendi. Ölmemeye dikkat et.” dedi yine alaycı bir tavırla.

Hayalet feneri aldı ve öne geçerken koşucuya “Çokta umurumda!” dercesine bakış attı. Korkmadığını göstermeye çalışıyordu ve başarılı olmuştu. Yalnız hâlâ dizleri titriyordu. Tahta merdivenlerin ilk basamağına adımını attı. Öyle bir gıcırta duyuldu ki sanki bilerek ayarlanmıştı. Yukarıya çıktıklarında büyük bir salona girdiler. Onlar girince de ışıklar açıldı. İçeride iki adam vardı. Birinin arkasında sanki futbol kadrosu atak planı gibi çizimlere sahip olan beyaz büyük bir tahta, diğer adamın arkasında ise mutfak tezgahı kadar büyük ve dolaplı çeşitli mühimmatların olduğu yer vardı. Oda aşağı kattaki gibi kirli ve terk edilmiş değildi. O gece ekibin program ile ilgili tüm soruları yanıt buldu. Planlar şekillendi. İlk göre için neredeyse her şey hazır. Ekibin kalacak odaları hazır. Herkes gibi Hayalet de yatağına uzandı ve yorucu gününü düşünerek uyudu.

Hayalet, rüyasında yine kendi odasındaydı ve garip sesler duyuyordu. Duvara vurma sesleri. Hayalet koridora çıktı. Artık sesin geldiği yer daha net anlaşılabilirdi. Mahmut'un odasından geliyordu bu ses. Kapısının altından ışık süzülen odaya girdi. Mahmut odada sivrisinek avladığını söyledi. Lüks bir karargahta rahat ve deliksiz bir uyku uyumak varken burada sivrisinek avladığından bahsetti. Hayalet tebessüm ederek odasına geçti.

Sabahleyin dün onları ağırlayan adamların biri onu uyandırmaya geldi. Onun odası ilk sıradaydı. Adam ona iki ekmek al gel dercesine "Günaydın eleman. Arkadaşlarını uyandır birlikte aşağı gelin." demişti. Hayalet uyku sersemliğinden adam odadan çıkınca fark edebildi. Adam dün gece böyle değildi. Az önce onunla askerlik arkadaşı gibi konuşmuştu. Dediğini yaptı ve herkesi uyandırdı. Mahmut'un odasına girdi ve uyandırırken bir şey fark etti. Garibin yüzünde ve kollarında kırmızı benekler vardı. Onu uyandırdıktan sonra gece vakti kendi odasına girip girmediğini sordu. Mahmut başı ile onayladı ve gittiğini söyledi.

Gece gördüğü rüya değildi. Onun duvara vurma seslerine uyanmıştı. Yarın yapılacak göreve hazırlanan ekip karargahta toplanmış, girecekleri yerin kat planı üzerinden hazırlık yapıyorlardı. Hedef binanın altında otopark vardı. Otoparka araba ile girip işi belli etmeden halledecek ve arabaya geri dönüp sıvışacaklardı. Bina korunuyordu. İçeride gizli oda vardı. Planlama bitince tekrar ettiler ve dağıldılar. Herkes farklı işle meşgul oldu. Mahmut Efendi diğerlerinden farklı işler yapıyordu. Gün sonunda doğru canı sıkıldı. Bunu gören hayalet " Bir el dama oynayalım mı koçum?" demesiyle masaya oturdular, başladılar oynamaya. Mahmut'u yenmek çok kolaydı ya da o çok iyi oynuyordu. Zamanla diğerlerinin ilgilerini de çekince birlikte oynadılar. Zaten öyle bir yerde yapacak en eğlenceli aktivite buydu. Hayalet onlara nasıl oynanacağını öğretti. Böylece hem eğlenceli hem de sohbetli iyi bir gece geçirdiler. Sabahtan lazım olan malzemeleri ayarladılar. Bir araba ihtiyacı vardı o da halledildi.

Vakit gelmişti. Göreve başlıyorlardı. İlk iki öncelikleri yakalanmamak ve dikkat çekmeden işi bitirip arabaya geri dönmektir. Otopark girişinde kontrol yapılıyor ve girişler kaydediliyordu. Ne kadar hızlı araba kullanılırsa kullanılsın, güvenlik görevlisi değişiminde içeri sızabiliyor fakat hareketli kameralara yakalanıyorlardı. Onlarda görünmez olmayı denediler. Sürücü koltuğunda hayalet, diğer koltuklarda ekip üyeleri vardı. Planları ile yaramıştı. Polis arabası ile girdikleri için güvenlik görevlisi bir içeridekileri kontrol etmemişti. Bir nevi artık görünmez olmuşlardı. Yanlış bir hareket yapmadıkları sürece kimse onlardan şüphelenmeyecekti. Kameraların yerlerini biliyorlardı. Otoparkın kör noktasına arabayı park ettiler. Herkes görev noktasına geçti. Görev işleyişi merkez tarafından yüz kameraları ile kontrol ediliyordu. Sistem1, asansörün istedikleri yerde durmasını y ada durmamasını kontrol ederken; Sistem2 de sistem ara yüzüne olabildiğince yakın olabilmek için Sistem1'in kontrol

ettiği asansöre minder koyup oturmuş ve içeriye sızmıştı. Kendi adamının bilgilerini sanki daha önceden kaydedilmiş gibi içeri sızdırıyordu. Maske ile içeri giren Mahmut, sanki 8 yıllık üyemiş gibi uzun uğraş sonrası rahat bir tavır ile içeri girip bilgileri kopyalamıştı. Tüm üyeler. Arabaya geri göndü. Hayalet ve Uyuşuk021'in görevleri kapı tutma işi kadar basit olduğundan günün kahramanı onlar olamamıştı. İkisi de güvenliği sağlıyordu ama görevde pürüz çıkmadığı için onlara neredeyse hiç iş düşmedi. Rahatça görevi bitirmişlerdi. Gece olmuş ve harika karargaha geri dönülmüştü.

Gün içinde yaşanan maceralar konulu sohbetleri bittiğinde odalara geçildi. Hayalet, uykuya daldığında tüm fikirlerini değiştirecek bir rüya gördü. Diğer bütün işlerinde ekibi tarafından kullanıldığını ve onların kahramanlıklarını konuşup kendisinin arka planda bırakıldığını görmüştü. Korkarak uyandı. Gördüğü rüya belki de görmek istediği en son rüya olabileceğini aklından geçirdi. Mantıklı olmayan bir karar alıp bu işi tek başına bitirmeyi hedefledi. Not bile bırakmadan polis arabasını aldıkları garajın anahtarını alıp cebine attı ve binadan ayrıldı. Gece yarısı garaja yürüyerek gitti. Uzun sürmüştü ama garaja varmıştı. Gerçekten çok çeşit araba vardı. Dört çekişli arabalardan çok görmüştü ama istediği arkadan çekişli çok da iddialı olmayan bir araba ile yarışmak istiyordu. Bunun üzerine eski ama bir o kadar da kolay kontrol edilebilen 86 model bir araba seçti ve ayarlamalarını yaptı. Uzun zaman geçmişti. Garajda sabahlamıştı. Yabancı numaradan gelen yarış davetini kabul etti. Bir başına bıraktığı ekibi, Hayalet, dağa vardığında onun garaja uğradığını ve arabalardan birinin eksik olduğunu daha yeni tespit etmişti. Ne yaptığını herkes tahmin edebiliyordu.

O sırada rakibini gören Hayalet onun yanına yaklaştı. Rakibi ona ölüm kalım yarışında meydan okudu. Ölüm kalım yarışı için tek kural yarışçıların bir elinin direksiyona bant ile bağlanmasıydı. Böylece yarışçı dönemeçlerde dar açıda dönmesini engelliyordu. İki yarışçı da yarışın hemen öncesinde arabalarının gaz pedalını yokluyorlardı. Yarış başlamıştı. Hayalet 'in arabasının beygir gücü düşük olduğundan yavaş başlamıştı.

Aslında düşük gücü olan araba seçmesinin sebebi: Dağ inişinde düz yoldan çok viraj olması ve düşük beygirli arabası viraj çıkışında hızlandığı için seçmişti. Yarış devam ediyordu. Hayalet sakinliğini koruyordu. Sanki yarışta değilmiş gibi çok rahattı. Tek hatası, bir eli bantlı iken dönüşünün kısıtlanacağını öngörememişti. Önceki virajda girdiği gibi hızlı giriş yaptı. Virajın keskin olduğu ortalarına kadar her şey yolundaydı. Sonra dona kaldı. Eli direksiyonu daha fazla döndüremiyordu. Göz göre göre oto korkuluğa doğru sürüyordu. Sonra aklına gelen fikir ile sağ elini sol eli ile destekledi. Arabayı oto korkuluğa sürttürdü. Neyse ki ucuz kurtulmuştu. Sonraki viraj uzaktaydı ve yol düzdü. Arabayı sürttüğünden hızı bir nebze de olsa düşmüştü. Rakibi ona yetişmişti. Bir süre art arda giderken işte o an yaşandı. Rakibi arka tamponuna vurmıştı. Arabası arka çekişli olduğu için dengesi çok çabuk kayboldu. Araba yoldun ortasında dönüyordu. Hayalet, bir yere çarpmamak için gaz ile fren arasında sürekli hamle yapıyordu. Dengesini zor toparladı. Arabası yavaşlamıştı ve hiç sakin değildi. Sınirinden yarışı kazanmak için kendi kendisine yemin etti. Hızlanmaya çalışıyordu. Bu bant ile dönmeyi

sökmüştü. Gitgide hızlanıyordu. Oto korkuluklara o kadar yakın kaydırıyordu ki iniş uzmanı artık canavar olmuştu. Rakibinin yanına yaklaştı. Neredeyse iki araba bütünmüş gibi görünüyordu. Rakibi, Hayalet 'in ona vurmasından çok korkmuştu. Hayalet hemen hamle yapıp yanına geçti. İki şeritli yolda aynı anda ilerliyorlardı. O külüstür araba ile tekrar ona yetişmesi imkansızdı. Daha fazla hızlanamayacağını fark etti. Önceden yaptığını bir daha ona yapacaktı. Viraj girişinde tamponuna vurup Hayalet'i öldürecekti. Viraja geldiler. Rakibi tam arkasına vuracak iken Hayalet, kaydıracağı arabayı bilerek erkenden kaymaya başlattı. Ne olduysa o anda oldu. Vuracağı tampon gözünün önünden kayıp gitti. Artık çok geçti. Hırsına dayanamayıp ona vurmak için sertçe direksiyonu çevirmişti. Araba korkuluklara girdi. İki yanı da viraj başlangıcındaki korkuluğa sürtünce araba takla attı. Hayalet, bitiş çizgisine gitmedi. Arabasını durdurdu, yanına yanaştı.

Hayalet: "Arabama gel, Hastaneye gidelim. Arabanı çekici ile aldırırız."

Rakip: "Bu kadarını hak etmiyorum. Sen alınının akı ile kazandın. Teslim oluyorum" dedi

Hayalet bir şey demedi. Rakibini arabasına aldı ve arabada konusu açıldı.

Rakip: "Sen beni yensen de yenemesen de sana sabotaj kurmuş olacaktım. Ama bu olaydan sonra kalbim yumuşadı ve hatamı anladım." dedi.

Hayalet, onun söylediklerinden mutlu olmuştu. Geri döndüğünde azar işitti ama işi bitirdiği için o kadar da ciddi değillerdi. Hayalet, o yarışta rakibine bilerek vurup intikam alabilirdi ama o kötülüğe iyilik ile karşılık vermişti. Böylece tek iş bitirici unsurun silah olmadığını da farkına vardı.

AHMET SELİM KÜÇÜKUSTA

SÜLEYMAN'IN ZAFERİ

Milli takımda oynayan Süleyman; çocukluğundan beri iyi bir futbolcu olmak istiyordu. Sokakta arkadaşlarıyla sürekli futbol maçı yapan Süleyman bir takımın altyapısında oynamaya başladı. Ailesi onun en büyük destekçisiydi.

Hocalarının çok iyi dinleyen Süleyman sonunda iyi bir futbolcu olup milli takıma seçildi. Takımda kendini ispatladı. Şimdi ise en büyük hayali yazın Kanada'da düzenlenecek olan Dünya Kupası'nda milli takımın finale kalıp şampiyon olmasıydı. Ve beklediği an gelmişti. Çok heyecanlıydı. Çünkü takımda o da yer alıyordu. Gol atmak için sabırsızlanıyordu. Hazırlıklarını yapan Süleyman ve arkadaşları uçağa binip Kanada'ya vardıklarında önce otele yerleştiler. Sonra antrenmanlarını yapıp maç saatini beklemeye başladı.

Maç saati gelince Süleyman sahaya dua ederek çıktı. Sahada İstiklal Marşımız okunduktan sonra zorlu maç başladı. Çok çekişmeli geçiyordu. İki takım da kazanmak için mücadele ediyordu. Son dakikaya kadar beraber olan maç Süleyman'ın attığı gol ile 1-0 kazanılmıştı. Attığı gole kendisi dahi inanamayan Süleyman heyecan sevinç ve de hayallerini gerçeğe dönüşmesinden dolayı gözyaşlarını tutamayarak sahanın ortasında ağlamaya başladı.

Kupayı kaldırdığı anı hiç unutamayacaktı.

İBRAHİM AYTUĞ İMREN

UMUT DOLU GÖZLER

Küçük bir dağ köyünde yaşayan beş çocuklu bir ailede dünyaya gelmişti Emir Ali. Çok heyecanlı, cana yakın tatlı bir çocuktur. Emir Ali her sabah uyanır uyanmaz kahvaltısını yapar, üstünü giyinir, dişlerini fırçalar kardeşleri Ahmet ve Zehra ile parka oyun oynamaya giderdi.

Bir gün sabah yine aynı şekilde parka oyun oynamaya gitti. Kardeşleri ve arkadaşları ile ebeleme oynarken sert bir şekilde düştü ve başını kanattı, şanslıydı ki orada hava almaya çıkmış olan Doktor Onur Bey bu olayı gördü ve acil 112yi arayarak yardım istedi. Ambulans gelene kadar ilk yardım uyguladı ve ambulans gelip Emir Ali'yi en yakın hastaneye götürdü. Emir Ali yapılan ilk yardım sayesinde hayata tutunmuştu.

Birkaç gün hastane de tutulduktan sonra taburcu edildi Emir Ali yaşadığı bu olayda onun hayatını kurtaran Doktor Onur Bey'e teşekkürünü iletmek amacıyla ona resim yaptı. Doktor Onur Bey'i çok sevmişti ve büyüyünce tıpkı o da doktor olmaya karar vermişti. Tıpkı Doktor Onur Bey gibi fakat hayat şartları buna pek müsaade etmiyordu çünkü zar zor geçiniyorlardı. Bu dönemde okul okumak oldukça zordu. Evin en büyüğü olan abisi Hasan, babasına destek çıkmak amacıyla okulu bırakmış ve inşaatta çalışmaya başlamıştı. Emir Ali derslerinde başarılı bir çocuktur. Derslerine çok çalışır ve bir şeyler başarmak için çabalıdır, hiçbir zaman pes etmezdi. Babası aslında aileye destek çıkmak amaçlı çalışmasını istiyordu fakat o umut dolu gözlerle bakınca çok şey görüyordu. Öğretmenleri Emir Ali'nin sık sık ziyaret ettiği Onur Bey de onun fikrini değiştirmişti.

Emir Ali ilkokulu bitirdikten sonra evdeki hali görmüş ve tatillerde çalışmaya karar vermişti. Yaz tatillerinde tarlaya çalışmaya giderdi. Tatil bittiğinde ise okulda derslerine asılarak geçirmiştir. Ortaokulun sonuna geldiğinde ise LGS'ye girmiş ve İstanbul'da Galatasaray Lisesini kazanmıştı. Gerekli hazırlıklara başlamış ve ailedeki herkes ile vedalaştıktan sonra yola çıkmıştı Yorucu, sıkıcı, bunaltıcı ve aynı zamanda heyecanlı bir yolculuğun ardından İstanbul'a vardı. Gideceği pansiyonu buldu ve yerleşti.

Devlet pansiyonu, çok rahat ve sıcaktı. İlk kez yediği yemeklerle karnı doymuştu. Daha önceden böyle güzel beslenmediği için zayıf ve cılız bir çocuktur bu yediği yemeklerle kilo almıştı. Babası çalışan bir tarla işçisi olduğu için ve çok kardeş oldukları için böyle rahat bir yaşam Emir Ali'ye çok değişik gelmişti. Zamanla alışmıştı fakat bu alışma onu gevşetmişti. İstanbul'un o güzelliği ve harikaları, onun dikkatini dağıtmıştı. Artık hayali olan doktorluktan uzaklaşmaya ve gezip, tozmaya başlamıştı ta ki bir mektup gelene kadar.

Mektup babasının çok hastalandığını ve acilen gelmesi gerektiğini söylüyordu. Emir Ali hemen gerekli hazırlıkları yaptı ve memleketine döndü. Eve geldiğinde babası hasta yatağında ve durumunun ağır olduğunu öğrendi.

Kapıyı tıklatıp içeri müsaade alarak girdi, Emir Ali'nin babası zar zor da olsa doğruldu, Emir Ali'yi çok severdi. Onu çok özlemişti. Uzun zamandır Emir Ali'ye neden mektuplara cevap vermediğini Sordu Emir Ali duraksadı çünkü diyeceği şeyi bilemedi, aslında mektuplara bakıyordu, okuyordu fakat geri dönüş yapmıyordu çünkü saçma sapan işlerle meşgul biriydi artık. Babası sorusunun cevabını alamayınca farklı bir soru yöneltti : "Dersler nasıl?" Emir Ali başını aşağı eğdi cevap veremiyordu, utanıyordu ve şu anki haline içten içe ağlayacak gibi oldu. Emir Ali'nin babası olayları anladı ve konuşmaya başladı. "Bak oğlum senin gözlerindeki o umudu artık göremiyorum. Senin için çok şey feda ettim sırf sendeki azmi gördüğüm için. O azimli bakışların için burada daha da zorluklara katlandık. Beni geçtim Sana o kadar güvenen insan varken, sen bu insanları yüzüstü mü bırakacaksın?" Bu sözler çok etkilemişti Emir Ali'yi.

Babasının son sözü ise "Oğlum gözümü arkada bırakma." olmuştu. Cenaze işleriyle bir süre uğraştıktan sonra. Okulunu dondurup bir süre memlekette abileriyle beraber işleri düzene koymak için uğraştı. İşler biraz düzene girince İstanbul'a geri döndü ve çalışmalarını daha sıkı hale getirdi. Öyle ki özel ihtiyaçlar haricinde dersten ayrılmazdı. Sonunda tıp fakültesini kazandı. Yaptığı yanlışları fark edip babasına verdiği sözü tuttu.

MEHMET AKİF YATÇI

UZMAN ÇAVUŞ SALİH

Uzman Çavuş olan Salih Bey, 1950 yılında Sivas'ta doğmuştur Çocukluğunu Sivas'ta geçiren Salih bey on bir yaşına girdiği zaman Ankara'ya taşınır. Ankara'da geçirdikleri iki yılın sonunda babası iflas eder. Aradan çok süre geçmez ve annesi de vefat eder. Durumları kötü olan Salih ve babası, Sivas'a akrabalarının yanına geri dönerler. Orada zar zor yedi sene geçirirler.

Salih yirmi yaşına girdiğinde askerlik zamanı geldi. Ancak o gitmek istemiyordu. Çünkü babası o olmadan tarlada çalışamazdı. Vakit gelmişti lise okumadığı için askere gitmek zorundaydı. Bir gün babasıyla otururken bir mektup geldi. Gelen mektup Salih'in askere gitme vaktinin geldiğini söylüyor ve eğer gitmezse ceza alacağını ifade ediyordu. Mektubun ardından Salih babasına veda edip askerliğini yapmaya Kars'a doğru yola çıktı. Uzun süren bir yolculuğun ardından Salih Kars'a varmıştı.

Askerliği yapacağı yere varan Salih, ne yapacağını bilmiyor ve merakla etrafa bakıyordu. Salih'i gören komutan onun yeni geldiğini anladı ve ona “Sen yeni geldin değil mi?” dedi. Salih ise şaşırarak cevap verdi “Evet, ama siz bunu nerden anladınız?” dedi. Komutan gülerken cevap verdi “Ben senin komutanınım haydi gel sana kalacağın yeri göstereyim.” Daha sonra komutan orada duran bir askere “Bu arkadaşını kışlaya götür” dedi.

Kışlaya götürülen Salih içeri girdiğinde çok şaşırıldı. Daha önce bu kadar büyük olacağını tahmin etmemişti. O gece bir şekilde geçti. Sabah saat altıda uyandırıldılar ve komutan “Hepiniz hoş geldiniz hemen yataklarınızı toplayın ve önümde derin kola (düz sıra) geçin” dedi. Erler yataklarını toplayıp derin kola geçtiler. Komutan önce herkese kıyafetlerini verdi daha sonra herkese tek tek isim soy isim ve nereden geldiğini sordu. Tanışma faslı bittikten sonra kimin hangi işle uğraşacağına karar vermek için herkese “Buraya gelmeden önce ne iş yapıyordun?” diye sordular. Sıra Salih'e geldiğinde Salih “Ben tarlada çalışıyordum.” dedi. Komutan da “Seni yemekhaneye yazdım o zaman” diye cevap verdi.

Salih'in hayalleri yıkıldı, çünkü Salih sağlık ile ilgilenmek istiyordu. Hatta küçükken ki hayali bile doktor olmaktı ancak maddi durumu nedeniyle lise bile okuyamamıştı. O günde zar zor geçti ve akşam oldu. Salih tam uyuyacak iken komutan onu ve Alper'i nöbete kaldırdı. “12-2 nöbeti sizin saat 2 olunca şu ikisini kaldırın” dedi. Nöbette sohbet ederken Salih Alper'in de şoför olduğunu öğrendi. Derken saat iki oldu. Sıradakileri uyandırmaya gittiler. Alper Fatih'i uyandırdı ancak Salih Osman'ı bir türlü uyandıramadı. Salih Alper'e “Osman uyanmıyor ne yapsak?” diye sordu. Alper de gelip ve uyandırmaya çalıştı ama Osman ölü gibi uyuyordu. Fatih

tuvaletten döndüğünde Osman'ın uyanmadığını gördü. “Salih uyanmayacak galiba.” dedi. Fatih de “Bence su dökelim.” dedi. Böylece su dökerek Osman'ı uyandırdılar ve tanışmış olurdular. Alper, Osman ve Fatihe “2-4 nöbeti sizin saat 4 olunca sıradakileri uyandırırınız” dedi. Ardından Salih ve Alper de uyudu.

Ertesi gün talim vb. çalışmalarla geçti. Böyle geçen günler sonrası dokuzuncu ayda. Kars'taki kışlayı da Kuzey Irak'a düzenlenen operasyona gönderdiler. Bu görevde pek çok asker şehit düştü, şehit düşenlerden biri de Fatih'ti. Operasyon altı ay sürmüştü. Salih döndüğünde babasının vefat haberini aldı. Askerliğinin kalan beş ayı da aynı şekilde geçti. Salih bu kalan zamanda iyice düşünmüş ve asker olmaya karar vermişti. Neredeyse herkes gitti o ve birkaç kişi kaldı. Bu kişilere teşekkür edildi. Talimler yeniden başladı ve artık yeni gelen askerlere onlar eğitim veriyordu.

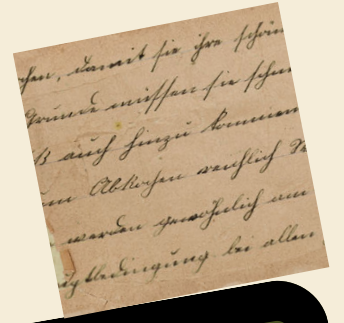
Aradan on yıl geçti Salih artık uzman çavuş olmuştu. Ne çatışmalara ne kovalamalara girmişti bu zamanda. Bir gün Salih'e bir teklif geldi. Onu Ordu iline göndermek istedikleri yazıyordu. Salih düşündü ve teklifi kabul etti. Ordu'ya doğru yola çıktı.

Kışlaya vardığında oradaki askerlerle tanıştı. O akşam buldukları dağdan bir ses geldi, bu ses silah sesiydi. Uzman Çavuş Salih sesi duyar duymaz uyandı. 2-4 nöbetini tutan askerlerden birini yanına aldı. Sesin geldiği yöne doğru ilerlediler, yukarıya vardıklarında bir sivil göğsünden vurulmuş bir şekilde yerde çırpınıyordu. Uzman Çavuş Salih aldığı eğitimler sayesinde sivile ilk yardım yaptı. Nöbet tutan asker ise hemen kışladaki sağlıkçılara haber verdi. Sedyeye ile yardıma gelip o adamı kurtardılar. Adam gözlerini açtığı anda “Neredeyim?” diye sorduğunda doktorlar kışlada olduğunu söylediler.

Geçen yıllar içinde Salih evlenmişti ama işinden dolayı hep evinden uzak kalmıştı. Eşi artık onun askerlik yapmasını istemiyordu. Durum böyle olunca Salih askerliği bıraktı ve karısıyla birlikte baba mesleğine geri dönüp tarlasında çalışmaya başladı. Mutlu mesut yaşayıp gittiler.

NURETTİN SALİH AYDIN

ozlucerasimozdenaihl

0 224 413 48 00

ozlucerasimozdenaihl.meb.k12.tr